VERSCHIJNT WEKELIJKS

2 OCTOBER 1954 No 4

Sjors van de Rebellenclub

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

EN DANTES VERTELDE PRECIES HOE ALLES GEGAAN WAS...
DE VILLEFORT ZEI, DAT IK DIE NACHT BEVRIJD ZOU WORDEN. INPLAATS DAARVAN ECHTER WERD IK HIER IN KASTEEL D'IF GEBRACHT

DE VILLEFORT KEN IK HEEL GOED... HIJ IS EEN ZEER ZELFZUCHTIG MENS! EN IK WEET WAAROM HIJ JOU TOT ZWIJGEN GEBRACHT HEEFT. DIE MONSIEUR NOIRTIER, AAN WIE DIE BRIEF WAS GERICHT...

...IS NIEMAND ANDERS DAN DE VADER VAN DE VILLEFORT! DAAROM HEEFT DE VILLEFORT JE HIER VERBORGEN, OM ZIJN EIGEN HUID TE REDDEN!
DIE VUILE VERRADER!

MAAR WIE HEEFT DE VILLEFORT DAN OVER DIE BRIEF INGELICHT?
IEMAND SCHIJNT JALOERS OP JE GEWEEST TE ZIJN, OF IEMAND BENIJDDE JE, OF MISSCHIEN ALLEBEI...

IN JOUW VERHAAL SPRAK JE VAN TWEE MANNEN... DANGLARS, DIE JE BENIJDDE EN FERNAND, DIE JALOERS WAS WEGENS JE BRUID. EN BEDENK, DAT DANGLARS WIST DAT JE MET BONAPARTE GESPROKEN HAD EN DAT JE EEN BRIEF VAN HEM BIJ JE HAD!

HET IS WAAR! NU BEGRIJP IK ALLES! DIE STOMMELING VAN EEN DANGLARS WIST HET EN DE GESLEPEN FERNAND HEEFT ER GEBRUIK VAN GEMAAKT. EN EEN VREEMDE SAMENLOOP VAN OMSTANDIGHEDEN MAAKTE MIJ GEVAARLIJK VOOR DE VILLEFORT.
IN IEDER GEVAL... HEB IK NU IETS OM VOOR TE LEVEN...

VERGELDING!

EN GEDREVEN DOOR NIEUWE GEESTKRACHT, WERKTE DANTES UUR NA UUR AAN EEN NIEUWE TUNNEL...

ZO GINGEN DE JAREN VOORBIJ EN LANGZAAMAAN NAMEN DE KRACHTEN VAN DE OUDE FARIA AF EN WERD HIJ ZIEK
ZO IS HET GENOEG, MIJN JONGEN! LUISTER! IK HEB JE IETS TE ZEGGEN! IK WAS EENS SECRETARIS VAN DE LAATSTE GRAAF VAN SPADA...

TOEN DE GRAAF STIERF, VOND IK ONDER ZIJN BEZITTINGEN DE SLEUTEL VOOR EEN GEWELDIGE SCHAT, DIE DRIEHONDERD JAAR GELEDEN VERBORGEN WAS. STAVEN GOUD, ZILVER EN JUWELEN! DAT ALLES ZAL NU ONGEVEER DERTIEN MILLIOEN WAARD ZIJN AAN GELD!

DE LAATSTE GRAAF VAN SPADA MAAKTE MIJ TOT ZIJN ALGEHELE ERFGENAAM... DUS DIE SCHAT BEHOORT MIJ TOE. IK ZAL ECHTER NIET LANG GENOEG MEER LEVEN OM DIE TE BEZITTEN EN DAAROM VERMAAK IK HEM NU AAN JOU! IK ZAL JE DE KAARTEN EN STUKKEN GEVEN, DIE DAAROP BETREKKING HEBBEN EN OOK DE PLATTEGROND VAN DE PLAATS WAAR HIJ ZICH BEVINDT. GEEN ANDER LEVEND WEZEN WEET HIER IETS VANAF. DE SCHAT LIGT...

..OP HET EILAND MONTE CRISTO!
IK ZAL DIE KAART BEWAREN! MAAR GA NU RUSTEN GOEDE VRIEND! RUST!

SOMS SCHEEN DE OUDE FARIA WEER WAT OP TE LEVEN, DOCH EVEN LATER STORTTE HIJ WEER IN! ZIJN LEEFTIJD GING NU MEETELLEN! KOPPIG BLEEF DANTES MET VERWOEDE KRACHT AAN ZIJN TUNNEL WERKEN
HET GAAT PRACHTIG! DEZE WEEK HEB IK TWEE CENTIMETER VERDER GEGRAVEN!
STEL JE VERLANGENS NIET TE HOOG MIJN JONGEN! ZOALS IK EENMAAL GEDAAN HEB..

ZEVEN LANGE JAREN GINGEN VOORBIJ. DANTES MEENDE REEDS, DAT HIJ ZICH HALVERWEGE DE VRIJHEID GEGRAVEN HAD, TOEN OP ZEKERE DAG..
MIJN VRIEND! MIJN DIERBARE VRIEND! HEB MEDELIJDEN MET MIJ! SPREEK! SPREEK!

DOOD! NU HEB IK GEEN ENKELE VRIEND MEER IN DE WERELD...

GEHEEL ONTDAAN EN TERNEERGESLAGEN KROOP DANTES NAAR ZIJN EIGEN CEL TERUG
IK BEN VERLOREN! WANT HIJ GAF MIJ DE KRACHT OM TE HOPEN EN NIET DE MOED TE VERLIEZEN!

ZIJ ZULLEN HEM IN EEN ZAK NAAIEN EN DAN OVER DE ROTSEN IN ZEE WERPEN... DE BEGRAAFPLAATS VAN DEZE GEVANGENIS: HET CHÂTEAU D'IF

TOEN FLITSTE PLOTSELING EEN GEWAAGDE INGEVING DOOR DANTES' GEEST!
DE ZEE!

ENIGE UREN LATER, TOEN DE CIPIERS TIJD GEHAD HADDEN HET DODE LICHAAM VAN FARIA TE ONTDEKKEN... EN HET LICHAAM VAN DE OUDE MAN IN EEN ZAK HADDEN GENAAID, EN ZODOENDE GEREED HADDEN GEMAAKT OM IN ZEE TE WORDEN GEWORPEN...

DOOR JOU, MIJN GOEDE VRIEND, ZAL HET MISSCHIEN GELUKKEN DE VRIJHEID TE KRIJGEN.. DE VRIJHEID OF DE DOOD! MIJN HART IS ECHTER ZO DROEF, DAT HET MIJ ONVERSCHILLIG IS, WAT HET ZIJN ZAL!

DANTES DROEG HET UITGEMERGELDE LICHAAM DOOR DE TUNNEL EN LEGDE HET OP ZIJN EIGEN SCHAMEL BED
MORGEN ZULLEN ZE IN DEZE GEVANGENIS VAN VERBAZING ACHTEROVER VALLEN... MAAR DE GOUVERNEUR ZAL ER WEL VOOR ZORGEN DAT BUITEN DEZE MUREN NIEMAND HIERVAN IETS TE WETEN KOMT!

VAARWEL, GOEDE VRIEND! SAMEN ZULLEN WIJ AAN DE ZEE WORDEN TOEVERTROUWD, DOCH ZIJ IS MINDER WREED DAN DE BEWAKERS VAN HET CHÂTEAU D'IF

TOEN KEERDE DANTES NAAR DE CEL VAN FARIA TERUG..
...EN NAAIDE ZICHZELF IN DE ZAK, DIE VOOR ZIJN DODE VRIEND BEDOELD WAS

Frans vergist zich

Wie iets doet, kan zich ook vergissen. Wie niets doet, vergist zich nooit. Maar soms kan een vergissing nog weleens iets goeds uitwerken. Dat ondervond Frans.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Toen Frans en Bert 's middags de school verlieten, stond er een harde wind. Donkere wolken zeilden door de lucht en de bomen bogen kreunend voor de storm. Het was Woensdagmiddag. Gelukkig hadden ze voor de volgende dag geen huiswerk opgekregen, dus hadden ze de hele middag voor zichzelf.

Frans had in de klas zijn vriendje al verteld wat hij van plan was. Hij had thuis nog een onderstel van een oude kinderwagen. De wielen daarvan konden ze prachtig gebruiken om een kar te maken.

Daarop wilde hij een mast met een zeil zetten. Zo kreeg je een reuzenzeilwagen.

Bert wilde hem maar wat graag helpen en zo kwam het, dat ze na de schoolbel gauw naar huis liepen.

Die middag was de boterham heel vlug op en een poosje later zaten de beide jongens in de schuur te timmeren dat het een lust was.

De planken waren al spoedig aan elkaar getimmerd en ook de mast stond er al op. Met het stuur ging het niet zo vlot. De jongens maakten een touw aan de vooras en nu konden ze de wagen net als een paard besturen.

„We zullen eerst een proefrit maken," besloot Frans.

De wagen werd op straat gezet. Frans ging er op zitten. Bert duwde even en sprong er toen ook op. De sterke wind zorgde voor de rest.

Toen ze zo bezig waren kwam er iemand bij hen kijken. Dat was Gerrit. Hij was pas bij hen in de klas gekomen.

Het was een beetje verlegen jongen, die zich in de stad nog niets op zijn gemak voelde. Vriendjes had hij nog niet en toen hij zijn klasgenootjes daar aan 't werk zag, wilde hij hen best wat helpen. Maar hij durfde het eigenlijk niet te vragen. De jongens uit de klas waren niet erg vriendelijk tegen hem en vooral Frans had hem, omdat hij een beetje anders sprak dan zij, vaak voor de mal gehouden.

Neen, dat was van Frans niet erg sportief. In plaats van de nieuwe jongen op zijn gemak te stellen, zette hij hem vaak voor spot.

Nu Gerrit daar zo stond kon Frans het niet nalaten te vragen, hoe het nu met zijn Nederlandse taal stond.

De jongen, die wel begreep, dat hij weer het mikpunt van Frans' plagerijen zou worden, verdween snel.

„Gelukkig, die is weer opgehoepeld," grinnikte Frans.

Bert vond het eigenlijk niet aardig van zijn vriend, maar durfde niet veel te zeggen. Als ze ruzie kregen ging de tocht niet door.

Ze smeerden de wielen eerst nog eens goed en Frans zette een oude motorbril van zijn vader op.

„Alles klaar? Dan gaan we de grote weg op," commandeerde hij.

Even later reden ze op een rijwielpad langs de grote verkeersweg. Er waren op die tijd van de dag bijna geen fietsen, dus konden ze rijden zo ze wilden.

Het zeil hield zich nu prachtig en Frans had het touw stevig in zijn handen. Het was toch nog een hele toer om de wagen recht op het pad te houden. Hij voelde zich, met die motorbril op, een echte renner.

Ook Bert, die achter hem zat, genoot van de tocht.

In volle vaart vloog hij de weg af.

Toch dacht hij nog aan Gerrit. Het was toch niet flink van hen om die jongen zo links te laten liggen. Wie weet, wat een aardige vriend hij kon zijn als je hem wat beter leerde kennen. Morgen ging hij toch eens wat met hem spelen.

Aan het eind van de weg boog het rijwielpad naar links. Daar lag een brug over een breed water.

„We gaan tot de brug en dan lopen we terug," riep Frans.

De wagen reed nu nog harder dan eerst. Daar kwam de bocht. Frans trok hard aan het touw.

Nog meer moesten de wielen naar links. Harder trok Frans, tot.... pang! Het touw brak en de wagen was stuurloos.

In volle vaart vloog hij de weg af.

Bert, die het gevaar zag, gaf een gil en sprong er af. Ook Frans kon zich op het laatste ogenblik er nog af laten rollen.

Hun zeilwagen hobbelde nu door het gras van de dijk en plonsde in het water. Daar bleef hij liggen. Een wiel stak nog boven water uit.

De mast was gebroken en dreef met een stuk zeil er aan weg.

De jongens waren erg geschrokken. Daar hadden ze bijna een nat pak gehaald. Toen ze weer wat op adem gekomen waren, gingen ze eens kijken wat er van hun mooie zeilwagen terechtgekomen was.

Ze begrepen al spoedig dat ze hem zo nooit uit het water zouden krijgen. Moedeloos bleven ze staan kijken tot er plotseling een stem van de weg af klonk, die vroeg of ze soms hulp nodig hadden.

Verrast keken ze op. Het was Gerrit.

Frans had nu geen zin om flauwe grappen ten koste van de jongen te maken en vertelde hem alles van het ongeluk.

Maar nu bleek Gerrit een kwieke kerel te zijn.

Hij was, toen hij Frans en Bert niet mocht helpen maar een eindje gaan fietsen. Op die fiets had hij altijd een stuk touw. Dat kwam vaak goed van pas, vertelde hij.

In een ogenblik had hij een lus om het wiel geworpen en met hun drieën trokken ze de wagen weer op de kant.

Gerrit bekeek het stuur eens en kon nog een goede raad geven om de stuurinrichting sterker te maken.

Hij had thuis nog een oud zeil van zijn kano. Dat mochten de jongens ook wel gebruiken want hun zeil waren ze natuurlijk kwijt.

Toen draaide Frans zich plotseling om en stak zijn hand naar Gerrit uit.

„Ik ben een flauwe knul geweest, Gerrit," zei hij. „Ik hoop, dat je niet kwaad op me bent en ik nodig je op Zaterdagmiddag uit om met ons te gaan rijden."

Gerrit nam de uitgestoken hand graag aan en na die dag zijn de drie jongens de beste vrienden geworden.

Douwe Swart's

Zeelui kunnen altijd veel vertellen, al is hun verhaal gelukkig niet altijd zo sterk als dit

De drie boezemvrienden Ratje Verheul, Kees Bartels en Karel Dronkers lopen op de Silfingse boulevard; in de verte zien zij de oude zeerob Douwe Swart aankomen. Loods Swart is bij de vrienden beroemd en berucht om zijn fantastische verhalen, die hij met zoveel vuur weet te vertellen, dat op zee soms de hele loodsboot schudt van het lachen.

„Daar komt loods Swart, Ratje!" zegt Kees hoopvol. „Kun jij hem niet een van zijn prachtige verhalen laten vertellen?"

„Hoe moet ik dat aanleggen, Kees?"

„Jij kent hem het best, hij is een vriend van je vader. Maak een praatje met hem, dan begint hij vanzelf wel."

Vlak voor het loodsenhuis ontmoeten ze Douwe Swart. Zij groeten hem beleefd. De oude zeerob schijnt in een spraakzame bui te zijn. Hij neemt de jongens even op en zegt dan met een lachje:

„Aha, jij bent de zoon van Verheul; ja, ik herken je. Jij bent immers die bekende voetballer?"

Ratje kijkt zuinig. Hij wordt altijd een beetje verlegen, als zij lofliederen op hem gaan zingen.

„Tja," zegt Douwe Swart mijmerend, „als je goed tegen een balletje kunt trappen, word je beroemd. Wij, zeelui, die op de oceaan zwerven, sterven in vergetelheid."

....dat mijn fiets met de eerste rukwind overboord ging.

Kees hunkert er naar, dat Douwe Swart zijn heerlijke onzin zal gaan vertellen met een stalen gezicht. O wee, als je dan aan zijn woorden durft te twijfelen. Kees wil proberen hem uit zijn tent te lokken.

„U hebt zoveel avonturen beleefd; als u die bekendmaakte, zou u ook beroemd worden, loods," zegt hij.

Een beetje wantrouwig kijkt loods Swart hem aan.

„Wat weet jij daarvan, kwajongen?" vraagt hij.

„U hebt er ons zelf al een paar van verteld, loods! Van die haaien in de Rode Zee, die u te slim af was. Enne.... van die vliegende vis, die u op z'n rug aan land bracht na een schipbreuk."

„O!" lacht de oude zeeloods, „dat was in mijn koopvaardijtijd. 't Was een schipbreukje van niks vergeleken bij de andere."

„Welke andere, loods?" vraagt Kees langs z'n neus weg.

„Tijdens de ergste storm, die ooit in de Stille Oceaan gewoed heeft, jongen!" is het antwoord. „Een orkaan, zoals er sinds mensenheugenis nooit eerder en nooit later woedde."

„Is dat al lang geleden, loods?" vraagt Ratje.

„Dat zal.... laat es kijken.... veertig, vijftig jaar geleden zijn, Ratje. Eerder vijftig dan veertig, denk ik. Want ik was scheepsjongen aan boord van de grootste oceaanstomer, die er toentertijd was. „Titanic" heette die schuit."

„Is dat het schip, dat op een ijsberg is gelopen?" vraagt Karel.

„Welnee, jongen!" wijst loods Swart kort af. „Een heel andere. 't Was een kast van een schip en ik had er m'n handen aan vol, dat kan ik je verzekeren. Ik moest er alle karweitjes opknappen en dat was niet weinig. Gelukkig had de kapitein me een fiets gegeven, zodat ik van voren naar achteren kon rijden, en dan had ik nog een flink kwartiertje nodig om er te komen."

„Een fiets?" laat Kees zich verbaasd ontvallen. „Op een schip?"

Fel kijkt loods Swart hem aan. „Geloof je me soms niet, knaapje?" informeert hij scherp.

„Eh.... jij.... jaaa.... natuurlijk, loods!" stottert Kees haastig.

„Ik zei dus een fiets," herhaalt de oude zeeman met nadruk. „Maar dat heeft met die schipbreuk niks te maken. Tja, dat was me een ramp. Niets wees er op, dat er storm op komst was. 't Was het prachtigste weer van de wereld en ineens komt me daar een orkaan opzetten, een orkaan.... onbeschrijfelijk. We zaten er middenin. Het schip draaide als een tol in het rond; alles, wat niet muurvast zat, vloog van het dek af. Golven, zo hoog als de Utrechtse Dom sloegen over het dek. 't Ergste was, dat m'n fiets, die tegen de reling stond, met de eerste rukwind ook overboord was gegaan. De kapitein was radeloos. Helemaal ontredderd was de man. Hij komt naar me toe. „Stuurman," zegt hij, „stuurman....""

„En u zei, dat u scheepsjongen was," laat Kees zich weer ontvallen.

Boos kijkt Douwe Swart hem aan. Hij is even van z'n stuk gebracht, maar herstelt zich meesterlijk. „Jij lijkt me een dom jongetje toe," vermaant hij. „Ik zei je toch al, dat de kapitein radeloos was. Hij vergiste zich natuurlijk. Of misschien zei hij ook wel Douwe tegen me, wat doet dat er toe, jongen? Hij wist in ieder geval, dat ik een flink zeeman was, en hij vroeg me, wat we nu moesten doen.

Ik had de zaak al lang bekeken.

„Rustig afwachten, kap'tein," zei ik. „Rustig alles aan het noodlot overlaten, want hier *valt* niks te doen. Dat zie je zo."

„Daar zeg je zo wat, stuurman," zei de kapitein. Of...." dit met een blik naar Kees, „misschien zei hij ook wel Douwe tegen me. Hij ging naar de brug en ik heb hem niet meer teruggezien. 't Was een braaf mens."

Douwe Swart blikt over het water, dat rustig naar zee vloeit. Daarna gaat hij verder:

„In een paar minuten tijds was het gebeurd. Ik had het wel goed gezien, er was niks aan te doen. Het schip, dat had ik thuis al gemerkt, was veel te lang. Het brak als een luciferstokje doormidden en 't was in een oogwenk naar de kelder. Tja, ik ben de enige overlevende geweest bij die grote scheepsramp."

Weer wacht loods Swart even om de indruk te versterken.

„Hoe bent u gered, loods?"

Ratje is er erg benieuwd naar.

wonderbaarlijk avontuur

Douwe Swart stopt rustig een pijp, steekt er de brand in en zuigt met behagen een flinke wolk rook naar binnen om die dan met kracht in de richting van het water uit te blazen. Hij heeft intussen zijn gedachten weer verzameld en kijkt de jongens voldaan aan.

„Dat ging zo in z'n werk," vervolgt hij nu, met de steel van z'n pijp naar Ratje wijzend. „De enige overlevende was ik eigenlijk niet. Er was er nog één, onze scheepshond Robbie. Want toen ik daar zo ronddobberde tussen de wrakstukken, hoor ik ineens een geblaf en daar komt Robbie op me afgezwommen. Robbie en ik waren de beste vrienden en het beest was kennelijk blij, dat het me zag. Toen Robbie bij me was, blafte hij weer en zwom toen een eindje van me weg. Hij kwam weer terug, zwom opnieuw in dezelfde richting en keek, of ik volgde. Ik er dus achteraan. Telkens keek Robbie even om, net of hij vragen wilde: „Je volgt me toch wel?"

Ruim een uur hadden we gezwommen, toen ik in de verte iets zag, dat me vaag aan land deed denken. Hoe meer we die streep naderden, hoe duidelijker het me werd, dat het inderdaad een eilandje moest zijn. Ik weet niet, hoe lang het nog duurde, maar we wisten het strand te bereiken, al waren we dan ook beiden uitgeput.

Ik moet urenlang geslapen hebben, want toen ik wakker werd, stond de zon hoog aan de hemel en was er een nieuwe dag aangebroken. Samen met de hond ging ik op verkenning uit. Het bleek, dat we op een niet al te groot eiland waren met veel plantengroei, maar wild en onbewoond. Daar zat ik dus als een soort Robinson Crusoë met als enige metgezel de scheepshond."

Loods Swart doet weer een paar verwoede halen aan zijn pijp en heeft daar zoveel verbeelding uit geput, dat hij vervolgt:

„Ik besloot nu het strand eens af te lopen en dat bleek goed gezien te zijn, want er was een massa wrakhout aangespoeld. Maar wat nog voornamer was, er lagen ook vele kisten, die tot de lading van de Lusitania behoorden."

„De Lusitania?" zegt Kees verbaasd. „Was die dan ook in dezelfde storm vergaan, loods?"

„Hè.... wat....? Wie praat er nou over de Lusitania? Ik zei de Titanic! Nou, waar was ik ook weer? Die aap brengt me in de war. O juist, drie, vier grote kisten waren er dus aangespoeld. Nou, het eerste wat ik deed, was die dingen op het strand te slepen en toen bouwde ik van de wrakstukken iets, dat veel op een huisje leek. Toen dat klaar was, brak ik de kisten open."

„En wat zat daar in?" informeert Ratje nieuwsgierig.

„Levensmiddelen en drank," is het vlotte antwoord. „En heel wat spullen, die je op zo'n onbewoond eiland drommels goed kon gebruiken. De volgende dag spoelde er nog veel meer aan, waaronder nóg een kist. En laat dáár nou parmantig de scheepskat Loulou op zitten!

Enfin, we wisten het ons zo langzamerhand vrij behaaglijk te maken, maar ik was toch niet van plan mijn hele leven op dat eilandje in de Stille Oceaan te blijven zitten. Dat vertelde ik ook aan het meisje, dat ik op een van m'n zwerftochten ontmoette, en samen maakten we plannen, hoe we er af konden komen."

Kees doet z'n mond al open om te gaan spreken, maar doet hem met een klap weer dicht. Want Douwe kijkt hem dreigend aan.

„Nou, wat wou je zeggen?" vraagt hij. „Voor de dag er mee, jongen!"

„Eh.... dat meisje...." aarzelt Kees. „Waar kwam dat vandaan, loods, op dat *onbewoonde* eiland?"

„Ik dacht wel, dat je een stomme vraag zou doen, knaapje. Dat meisje was natuurlijk intussen aan de andere kant van het eiland aangespoeld. Enige overlevende van een Cubaans plezierjacht. Een echt Hawaiimeisje, snap je? En dat meisje sprak Engels, dat had ze geleerd van een rijke oom, die haar in haar jeugd van Hawaii had meegenomen naar Cuba, snap je?"

Kees knikt ijverig, dat hij er achter is.

„Nou wilde het toeval, dat ik in m'n vrije tijd veel aan knutselen deed en aan radio. In die kisten zat veel spul, waar ik best een radiozendertje van kon bouwen, en samen met Jacoba — zo heette ze — prutste ik dat in elkaar."

Weer kan Kees zich niet inhouden. „Neemt u me niet kwalijk, loods, maarre.... was dat niet vijftig jaar geleden, die schipbreuk?"

„Zo iets," zegt Douwe Swart, en dan gaat hem ineens een licht op. „Juist!" zegt hij dreigend. „En nou denk jij, jochie, dat er toen geen radio was. Nou, dat is een lelijke vergissing van je. Natuurlijk waren er nog geen radiostations, die muziek uitzonden, maar er waren wel onderzoekers, en ik was daar één van. Hou je dat voor gezegd! Goed dan, ik bouwde dat zendertje en had al spoedig verbinding met andere pioniers. Ik vertelde alles en verzocht om een schip te zenden om mij en Jacoba af te halen. Nou, op een goeie dag, wat gebeurt er? Ik lig op één oor gezellig een uiltje te knappen met Robbie's kop op mijn schouder, Loulou spinnend in een bolletje naast me, als ik ineens hoor roepen...."

„Stoomboot! Stoomboot!" Uit het binnenste van het loodsenhuis klinkt een stem. Douwe Swart draait zich om.

„Stoomboot, loods!" herhaalt de stem van binnen.

„Dat was ook ongeveer, wat ik toen hoorde roepen," zegt loods Swart. „Er kwam een schip aan en Jacoba had het gezien. Zo kwamen we in Silfingen terug. En nu moet ik dat schip daar buitengaats loodsen, ik ga het zeegat weer uit. Saluut, knaapjes!"

Zwaar beent hij weg, maar in de deur draait hij zich nog even om. „Als je op de boulevard Jacoba tegenkomt, zeg haar dan maar, dat loods Swart naar zee is!"

„Wat een type!" lachte Kees, „Zo'n verteller heb ik nog nooit ontmoet."

Ratje en Karel lachen mee. „Nou, wij geloven er ieder woord van," zeggen ze. „En genoten hebben we van z'n verhaal!" *J. P. Balié*

„Ik moet urenlang geslapen hebben, want toen ik wakker werd, stond de zon hoog aan de hemel."

Iedereen in Speelgoedland was opgewonden en blij! De koning van Speelgoedland was in aantocht! Dat is de reden waarom Tommie, het speelgoedsoldaatje, en Dollie Dimpel de straten zo vrolijk versieren!

„Dit is hard werken!" puft Tommie, toen de vlaggen wapperden. „Wat zou je er van zeggen, Dollie, als we eens een lekker kopje thee gingen drinken?" vroeg Tommie. „Wat graag," zei Dollie, maar het paardje krijgt water.

De melksalon zat echter boordevol. Er was een heel vreemd gezelschap. Een soldaat, een zeeman, een Hollands meisje, een Schot en een clown — en allemaal hadden zij hun hoofddeksel aan de kapstok gehangen.

„Kijk, daar! Aan het tafeltje van Spangels, de clown, is nog plaats voor ons," zei Dollie. De kok bediende zelf en natuurlijk bestelde Tommie twee kopjes thee. Toen ging hij naar buiten om water voor het paard te halen.

Bunnie en Pats hebben heel veel plezier. Ze zijn verstoppertje aan het spelen en natuurlijk heeft het konijn Bunnie heel veel voordelen.

Want onmiddellijk kruipt Bunnie in een van zijn holen, die hij in de grond gegraven heeft. Pats wil hem dat nadoen en.... raakt beklemd.

Voordat Dollie ook nog maar een slokje thee had kunnen nemen, kwam Tommie al weer binnengehold. ,,Schiet een beetje op, Dollie. De koning van Speelgoedland komt er al aan! Want ik hoor de mensen al schreeuwen van plezier.

Natuurlijk hoorde niet alleen Dollie wat Tommie zei. Want hij had zo hard geroepen, dat alle mensen die daar zaten het eveneens hoorden. Allemaal sprongen zij ineens van hun stoel op en renden naar de kapstok.

Zij liepen wat ze konden naar de plaats, waar de koning voorbij zou komen. Zij gingen allemaal netjes langs de kant staan. Tommie ging boven op zijn paard zitten en groette net als een welopgevoede soldaat de koning.

Plotseling barstte de koning in een schaterlach uit. ,,Wat hebben ze een vreemde hoeden op!" zei hij. In de haast hadden ze allemaal een verkeerd hoofddeksel opgezet. Kunnen jullie zien, waar de hoeden precies thuis horen?

Bunnie ziet het en heeft veel plezier. Maar toch gaat hij als een zoet konijn Pats helpen weer vrij te komen. Hij trekt, en, tjoep, daar gaat ie!

Jannetje en Jennetje hebben dat allemaal gezien en vonden dat erg leuk. Bunnie en Pats zijn goede vriendjes, want Bunnie mag zelfs op Pats zijn rug naar huis rijden.

Het gevonden

Een Spaans verhaal waarin het Spaans toegaat

In de tijd, dat een groot deel van Spanje nog in de macht van de Moren was, werd eens een bende Moorse ruiters, die van een strooptocht in het gebied van de christenen terugkeerde, door een afdeling Castilianen overvallen en binnen enkele ogenblikken uit elkaar geslagen. Op de plaats van het gevecht vonden de overwinnaars een jongetje van ongeveer twee jaar. Waarschijnlijk was het door de bende geroofd en had de Moor, die het bij zich op zijn paard had, het bij het gevecht verloren.

De Castiliaanse aanvoerder bracht het naar het nabijgelegen stadje Medara en gaf het daar over aan de burgemeester.

Deze vond al gauw een paar mensen, die bereid waren zich voorlopig over het kind te ontfermen. Het waren de koopman Verdon en zijn vrouw, brave en welgestelde mensen, die zelf geen kinderen hadden.

Het jongetje was gekleed als een kind van rijke ouders, maar het droeg niets bijzonders, behalve om de hals een dun zilveren kettinkje met een gouden medaille, waarop een wapen en enige letters waren gegrift. De burgemeester deed veel moeite om de ouders op te sporen. Maar dat was in die tijd zo goed als onmogelijk en na enige tijd gaf hij dan ook de hoop op. Men nam nu maar aan, dat de ouders dood waren en dat de Moren het kind hadden willen meenemen om het in hun land aan de een of andere rijke Mohammedaan te verkopen. Dat kwam in die dagen heel dikwijls voor.

Maar wat moest nu met het kind gebeuren?.... Verdon en zijn vrouw hadden er intussen zo'n plezier in gekregen, dat zij het wilden houden en als hun eigen kind opvoeden. Natuurlijk vond de burgemeester dit best en zo bleef Sancho (die naam had men hem gegeven) bij Verdon en groeide op tot een flinke, sterke jongen.

Toen hij wat ouder werd, hielp hij zijn pleegvader in de winkel en reisde ook soms de omtrek af om in de naburige dorpen zaken te doen.

Verdon en zijn vrouw behoefden geen spijt over hun goede daad te hebben, want Sancho was zeer aan hen gehecht en bewees hun vele diensten. Maar ook bij anderen was hij algemeen bemind, want hij was goedhartig, vriendelijk en behulpzaam. Hij voelde zich heel gelukkig in het stille Medara; hij had immers alles, wat een jongen van zijn leeftijd maar wensen kon. Het enige, dat hem wel eens hinderde, was dat hij helemaal niets van zijn ouders en zijn familie wist.

Zo was Sancho zestien jaar geworden, toen er weer oorlog uitbrak. De Moren vielen met een zeer grote krijgsmacht in het land en een afdeling van hun leger sloeg onverwachts het beleg voor Medara. Wel was het stadje zeer sterk, maar men had verzuimd tijdig voor voldoende levensmiddelen te zorgen en nu ontstond spoedig groot gebrek. Alle voorraad raakte op; hulp van buiten bleef uit en men zag zich genoodzaakt met de vijand te onderhandelen.

Eben-Assar, zo heette de Moorse aanvoerder, was een verwoed vijand van de christenen. Hij wist, hoe de toestand binnen de vesting was, en wilde daarvan partij trekken. Hij eiste dus niet alleen een grote schat aan goud en zilver, maar ook, dat alle jongens van zes tot twaalf jaar zouden worden uitgeleverd.

Onbeschrijfelijk was de ontsteltenis in de stad. Het verlies van het goud en zilver was niet zo zwaar, maar duizendmaal erger was die andere eis. Want de jongens zouden in het Morenland in de Mohammedaanse godsdienst worden opgevoed en tot soldaten worden opgeleid om daarna tegen hun eigen landgenoten te vechten. Men deed dan ook al het mogelijke om de Moor tot andere gedachten te brengen, en bood hem daarvoor in de plaats alle goud en zilver, dat binnen Medara te vinden was. Maar Eben-Assar was onverbiddelijk. Vierentwintig uren, zo was zijn besluit, gaf hij bedenktijd. Na afloop daarvan zou hij de vesting laten bestormen, alle inwoners ombrengen en de stad tot een puinhoop maken.

In het gemeentehuis vergaderden de voornaamste burgers van Medara. Wat moest men doen?.... Er waren er enkelen, die meenden, dat er niets anders zou opzitten dan de eis van de Moor in te willigen. Het zou hard zijn, maar het was in alle geval toch beter dan dat een stad met duizenden mensen te gronde zou gaan. En dat zou zeker gebeuren, want lang zouden de uitgeputte verdedigers de strijd niet kunnen volhouden. Anderen wilden echter liever met de wapenen in de vuist sneuvelen dan op die manier het leven redden. Ook werd voorgesteld een uitval te doen. Maar dit plan was zó gevaarlijk, dat men het al gauw opgaf. Urenlang werd er gepraat,

kind

maar men kwam tot geen besluit. En intussen heersten wanhoop en verslagenheid in de stad.

Maar daar kwam Sancho bij zijn pleegouders met een plan, dat hij gemaakt had. Hij wilde proberen buiten de stad te komen en hoopte dan Spaanse soldaten aan te treffen. Het was in alle geval een kans. Hij rekende er daarbij op, dat hij in de omtrek alle wegen en paden kende. Verdon en zijn vrouw vonden in het eerst dit plan te gevaarlijk. Maar toen Sancho aanhield en zei, dat alle inwoners misschien zouden moeten sterven, stemden ze toe.

Kort voor middernacht klom hij in een hoge, breedgetakte boom, die vlak bij de stadsmuur stond, kwam zo op de bovenkant van de muur, maakte een touw aan een tak vast en liet zich naar beneden zakken. Zonder moeite bereikte hij de grond, hij was nu buiten de stad. Maar nu kwam het grootste gevaar, want de omtrek wemelde van Moorse soldaten, die hij elk ogenblik kon ontmoeten. Het zou dus oppassen zijn!....

Voortdurend goed rondkijkend en luisterend ging hij verder....

Voortdurend goed rondkijkend en luisterend ging hij verder. Een paar keer trok een wacht voorbij, maar tijdig zocht Sancho dekking achter een struik. Toch scheelde het eens maar weinig, of de Moren hadden hem ontdekt.... Zo bereikte hij een dicht bos, daar liep hij minder gevaar.

De weg door het bos was moeilijk, vooral omdat het daar erg donker was. Soms struikelde hij over boomwortels; de doornen wondden zijn handen en zijn gezicht en scheurden zijn kleren. Nu en dan moest hij even rusten, maar dan ging hij weer voort. Urenlang was hij zo al op weg en het scheen wel, dat er geen eind aan het bos zou komen. Hij moest echter volhouden; hij kon niet anders....

Eindelijk kwam hij op een grote weg. Het begon al licht te worden. Maar nu voelde hij, dat hij zich te veel ingespannen had. Het werd donker voor zijn ogen; het was of alles in het rond draaide; hij wankelde, viel en verloor het bewustzijn....

Eben-Assar, zo heette de Moorse aanvoerder, was 'n verwoed vijand van de christenen.

Toen hij bijkwam, lag hij in het gras. Een troepje ruiters stond bij hem en een van hen bevochtigde zijn voorhoofd met water.

Een ruiter, die de aanvoerder scheen te zijn, vroeg hem, hoe hij daar kwam.

In enkele woorden vertelde Sancho, hoe de toestand binnen Medara was en hoe hij de vesting verlaten had en op goed geluk af voortgelopen was in de hoop onderweg hulp te vinden.

„Je bent een dappere jongen," zei de officier. „We waren op verkenning, toen we je hier zagen liggen. Je gaat nu mee naar het kamp. Daar kun je met de commandant, graaf Obrego, spreken."

Hij beval een van de ruiters de jongen bij zich op het paard te nemen en nadat dit gebeurd was, reed de troep naar een kamp, dat ongeveer een half uur verder lag. Daar aangekomen begaf de officier zich onmiddellijk met Sancho naar de bevelhebber.

Toen graaf Obrego het verhaal van de jongen gehoord had, begreep hij, dat hier snel en krachtig gehandeld moest worden. Over enkele uren immers zou de termijn, die Eben-Assar gesteld had, verstreken zijn. Zijn legertje was wel lang niet zo sterk als het Moorse leger, maar hij rekende

er op, dat de vijand geen aanval van de Spanjaarden verwachtte, zodat hij hem zou kunnen verrassen. Terstond gaf hij dus zijn bevelen en weldra waren de ruiters op weg.

Het ging, zoals graaf Obrego verwacht had. De Moren, die helemaal niet vermoedden, dat de Castilianen zo dichtbij waren, werden verrast en geheel verslagen. En even later trokken de overwinnaars onder het gejubel van de bevolking de bevrijde stad binnen.

„Je bent een dappere jongen," zei de officier.

Verdon, zijn vrouw en hun pleegzoon zaten in hun huiskamer, toen een bode van de burgemeester kwam met het verzoek op het gemeentehuis te komen en Sancho's medaille mee te brengen. Ze gingen er heen en vonden er de burgemeester en graaf Obrego. De burgemeester bedankte Sancho voor zijn dapper gedrag, waardoor de stad van de ondergang was gered. Daarna nam de graaf het woord

„De burgemeester heeft me verteld onder welke omstandigheden je hier bent gekomen. Je droeg toen een gouden medaille. Mag ik die eens zien?"

„Hier is ze, heer."

De graaf beschouwde ze enige ogenblikken. „Dat is het wapen van graaf Elvas, vroeger mijn beste vriend," zei hij. „En die letters zijn de namen van hem, zijn vrouw en hun enige zoon Pedro. Op zekere nacht werd zijn kasteel door de Moren overvallen, geplunderd en in brand gestoken. De graaf, de gravin, alle bedienden en, naar men meende, ook hun tweejarig zoontje kwamen daarbij om. Dit is gebeurd twee dagen voor de dag, waarop men jou gevonden heeft. Je lijkt veel op mijn vriend, graaf Elvas, en nu is er geen twijfel meer: je bent Pedro, de jonge graaf Elvas."

De rest van het verhaal is spoedig verteld.

Ofschoon het Verdon en zijn vrouw hard viel, hun pleegzoon te moeten missen, gunden zij hem gaarne zijn geluk. Kort daarna vertrok Sancho, of, zoals hij van nu af heette, Pedro om door de koning in het bezit van zijn goederen te worden hersteld. Dat hij later echter nog dikwijls in Medara kwam, behoeft wel niet gezegd te worden.

J. Toebosch

LUCIFERS

Zolang de mens heeft geleefd en vuur heeft gekend, zolang zal er ook wel iemand zijn geweest, die met een vlammend houtspaandertje vuur overgaf en aldus, zonder het te beseffen voor het eerst iets in zijn of haar hand hield, dat op een lucifer leek. Zo gezien, valt het natuurlijk niet te achterhalen wie dit voor het eerst heeft gedaan. Anders wordt het, als wij ons beperken tot datgene, wat wij onder „lucifer" verstaan. En dan schijnen we terecht te moeten bij de Wurtemberger Jacob Frederik Kammerer die in 1857 in het gekkenhuis van Ludwigsburg stierf. Er zijn meer uitvinders, die op zo'n manier aan hun eind zijn gekomen. Denk maar eens aan de uitvinder van de scheepsschroef

Een andere mededinger, die aanspraak maakt op erkenning als uitvinder van de lucifer is Charles Sauria uit Poligny. die er in 1831 mee voor de dag kwam en zelfs een eremedaille heeft gekregen

Vergeleken bij de oude middelen om vuur te maken was de zwavelstok al een hele stap vooruit, maar de lucifer eerst met zwavel (de Duitse) en later zonder zwavel (de Zweedse) of van was gemaakt, mocht terecht het neusje van de zalm heten He was in de maand Januari 1831 dat Sauria, die toen nog leerling was te Dôle, op het lumineuze idee kwam zwavelstokjes te dopen in verwarmde chloorzure potas en ze af te strijken op een in fosfor gedoopt voorwerp.

Lucifer betekent letterlijk: lichtdrager. Een standbeeld zal de uitvinder wel nooit krijgen. Daarvoor is het ding zelf, evenals de waskaars of de stalen pen, te klein, te belachelijk gering om iemand ooit een standbeeld te bezorgen. Was het oprichten van standbeelden afhankelijk van het nut, dat uitvindingen afwerpen, dan mocht Sauria er wel een hebben. Hij mag echter tevreden zijn met al het vuurwerk dat te zijner eer in de wereld wordt ontstoken, als zijn lucifer wordt afgestreken om op een uiterst gemakkelijke manier vuur, licht of warmte aan de mensen te geven.

v. L.

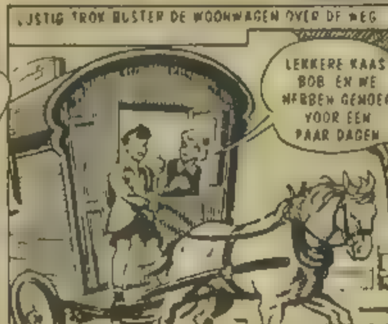
BOB EN BEP

BOB EN BEP DIE UIT HET WEESHUIS VAN SILAS STIGGINS ZIJN ONTVLUCHT WETEN NIET DAT BILLY BLINK HUN TWINTIG GULDEN WIL GEVEN VOOR EEN RECLAMEFOTO ZIJ HEBBEN IN EEN WEDSTRIJD EEN KAAS GEWONNEN EN RENNEN TERUG NAAR MOEDER MEG DIE HEN HEEFT GEHOLPEN

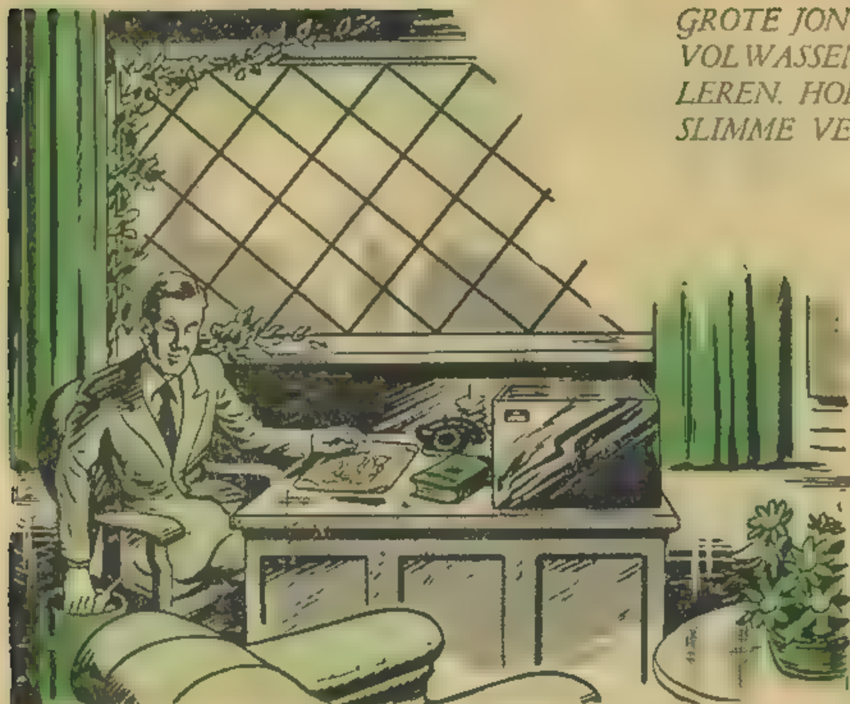

De brief in geheimschrift

Zijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld en toen hij verder zocht, vond hij nog meer snippers.

GROTE JONGENS KUNNEN SOMS AAN VOLWASSENEN NOG WEL EENS WAT LEREN. HOE? DAT KAN MEN IN DIT SLIMME VERHAAL LEZEN.

„Het is me een raadsel," bekende mijnheer ter Braak tegenover zijn compagnon. „Ik kan er geen touw aan vastknopen. Maar vertel me eens, hoe kom je eigenlijk aan deze geheimzinnige tekst?"

De compagnon, mijnheer Koster, legde in het kort uit wat er die middag na half zes op kantoor was gebeurd. Hij was een brief van een cliënt kwijtgeraakt en had na een half uur zoeken ten langen leste in zijn prullenmand gekeken. Plotseling was zijn oog gevallen op een snipper papier, waarop hij het volgende zag staan: vhgv/mrxl. Zijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld en toen hij verder zocht, vond hij nog meer snippers. Het had bijna een uur geduurd, voordat hij al die snippers tot één geheel had samengevoegd en de zonderlinge tekst op een apart blocnote-blaadje had overgenomen.

Mevrouw ter Braak en hun veertienjarige zoon Rob luisterden aandachtig naar het spannende verhaal van mijnheer Koster, die een kwartiertje geleden bij hen had aangebeld om hun vader — met wie hij samen een juwelierszaak dreef — van de merkwaardige vondst op de hoogte te stellen.

„Hebt u die snippers papier bewaard?" vroeg Rob ineens.

„Hoezo?" deed de heer Koster niet-begrijpend. „Ik heb ze weer in de prullenmand gegooid, want die tekst leek me het meest belangrijk."

„Ik geloof dat er achter die vraag van Rob méér steekt," verduidelijkte mijnheer ter Braak, die zijn zoon al zo'n beetje kende en wist, dat de jongen zich altijd bijzonder interesseerde voor geheimzinnige dingen en detectiveverhalen. Ook begreep hij, dat dit een kolfje naar de hand van zijn speurderszoon was en daarom vroeg hij Rob: „Wat zou jij in zo'n geval doen als je detective was?"

Rob lachte. Hij detective? Dat zou nog wel heel wat jaartjes duren. Niettemin antwoordde hij resoluut: „Een onderzoek instellen op het kantoor, de snippers verzamelen en proberen het geheimschrift te ontcijferen."

„Nou, dan zullen we maar eerst naar kantoor gaan," stelde de heer ter Braak voor. „Moeder, we gaan weg en hopen over een uurtje terug te zijn. Uiterlijk om elf uur." De drie mannelijke gestalten verdwenen op straat in het donker.

Voorovergebogen aan het grote bureau van de compagnon van zijn vader las Rob voor de tiende keer de brief „ij-v-h-g-v / m-r-x-l, a-l-i-t / w-z-g / q-v / e-z-m-m-z-x-s-g / l-n / v-v-m / f-f-i / n-v-g / w-v / h-o-v-f-g-v-o / l-k / w-v / z-u-t-v-h-k-i-l-p-v-m / k-o-z-z-g-h / z-z-m-d-v-a-r-t / ij-v-m-g. q-z-m." Het was duidelijk, dat op deze brief een bepaalde code van toepassing was, maar welke kon Rob niet één-twee-drie zeggen.

Hij had verschillende codes geprobeerd, maar steeds was de verwarring in de letters nog groter geworden. „Mijnheer Koster," vroeg hij opeens, „hoe kan deze brief in de prullenmand terecht zijn gekomen? Is er vandaag een vreemde bezoeker in het kantoortje geweest?"

„Bij mijn weten niet," antwoordde mijnheer Koster waarheidsgetrouw. „De enige mogelijkheid zou zijn, dat onze kantoorbediende er iets mee te maken heeft."

„Mijnheer van der Veer," mompelde Rob. „Wat zijn de voornamen van die man?"

„Even denken.... Nicodemus Adrianus! Ja, als ik het goed heb, wordt hij thuis altijd Nico genoemd."

Rob tuurde weer op het geheimzinnige papier. „Nico, Nico," speelde het door zijn hoofd. „Beste Nico." Ha, eens even kijken. Rob ging verzitten op zijn stoel. Hij had de hele tijd gezocht naar aanknopingspunten. Hij had de meest voorkomende letters op een apart papiertje geschreven, want dat systeem werd in de boeken, die hij had gelezen, ook dikwijls gebruikt. De „v", de „z" en de „m" kwamen het meest voor. Deze letters moesten in een bepaalde volgorde overeenkomen met de „a", de „e" en de „n", want dat zijn de meest voorkomende letters van het normale schrift.

Ineens kreeg hij een inval. „Beste Nico", vijf letters plus vier letters. De combinatie aan het begin van de brief. Als dat zo was, zou de „v" een „e" zijn en de „m" een „n". Dan bleef er voor de „z" een „a" over. Rob's hart begon te bonzen en hij staarde met grote ogen op het kladblaadje, waarop hij de letters „z" en „a" had neergekrabbeld. De „z" was de eerste, de „a" de laatste letter van het alfabet.

Zou hij uit deze ontdekking misschien de sleutel van de code kunnen afleiden? In elk geval begon hij eerst de gevonden letters boven de andere

te schrijven, ook de aanhef van de brief: Beste Nico. Toen hij daarmee klaar was, stond er het volgende te lezen: b-e-s-t-e / n-i-c-o, z-o-r-t / w-z-t- / q-e /e-a-n-n-a-x-s-t / o-n / e-e-n / f-f-i / n-o-t / w-e / s-o-e-f-t-e-o/ o-k / w-e / a-u-t-e-s-k-i-o-p-e-n /k-o-a-a t-s / a-a-n-d-e-a-i-t / b-e-n-t. q-a-n.

Het was Rob intussen bekend, dat de „z" als laatste letter van het alfabet door de eerste, de „a", moest worden vervangen, maar ook had hij ontdekt, dat de „y" als op één na de laatste letter door de „b" was vervangen. En de „b" is in het alfabet op één na de eerste letter. Rob juichte in zichzelf na deze ontdekking en merkte niet dat de beide heren rustig in een hoekje waren gaan zitten om de vreemde situatie met de geheimzinnige brief te bepraten.

Rob telde ijverig. De „v" was op vier na de laatste letter van het alfabet en de „e", die deze letter verving, was op vier na de eerste. Koortsachtig begon de amateur-detective met de gevonden sleutel de brief te ontcijferen en ontstelde van schrik toen hij het resultaat van zijn puzzelen nog eens overlas. „Vader! Mijnheer Koster! Ik heb het gevonden! We moeten de politie waarschuwen. Hoe laat is het?" schreeuwde Rob opgewonden.

„Wat is er aan de hand?" vroeg mijnheer ter Braak verschrikt, terwijl hij overeind sprong. Ook de compagnon van Rob's vader was toegesneld en las het briefje, dat de speurneus triomfantelijk aan beide heren voorhield. Er stond letterlijk

b-e-s-t-e / n-i-c-o, z-o-r-g / d-a-t / j-e / v-a-n-n-a-c-h-t- / o-m / é-é-n / u-u-r- / m-e-t- / d-e / s-l-e-u-t-e-l / o-p /d-e / a-f-g-e-s-p-r-o-k-e-n / p-l-a-a-t-s / a-a-n-w-e-z-i-g / b-e-n-t. j-a-n

De heren keken elkaar begrijpend aan. Rob's vader had Nico, de kantoorbediende die pas een half jaar bij hen in dienst was, nooit helemaal vertrouwd, maar mijnheer Koster had hem steeds een flinke werkkracht gevonden en kon zich zelfs nu nog niet voorstellen, dat Nico bij zijn eigen baas zou inbreken. „Wat doen we daar nu aan?" vroeg Rob's vader zijn compagnon. „Moeten we de politie waarschuwen of zelf de zaak in handen nemen? De vraag is: hoe komt Nico aan een sleutel?"

De heren stonden even te beraadslagen, toen Rob plotseling naar de deur rende en het licht in het aan de winkel grenzende kantoor uitknipte. „Wat is dat voor aardigheid?" bromde mijnheer ter Braak. „Doe dat licht aan, Rob! Het lijkt wel of je de zaak expres geheimzinniger wilt maken dan ze is."

„Nee, vader, daar gaat het niet om. Maar kijkt u eens op uw horloge."

De heren keken bij de zwakke schijn van de straatlantaarn en constateerden dat het bij enen was. „Nou, wat betekent dat?" vroeg mijnheer Koster.

„Om één uur hebben de dieven afgesproken — misschien hier vlak in de buurt. Als ze licht zien branden, blijven ze netjes weg en proberen het de volgende keer op een nacht, als u het niet weet."

„Dat is inderdaad schrander opgemerkt," bekende mijnheer ter Braak. „Maar wat moeten we nu dan beginnen?"

„U moet de politie bellen en vragen of ze iemand kunnen sturen," antwoordde Rob. „Ik heb een speelgoedpistool bij me, dat net op een echte revolver lijkt. Mochten de inbrekers komen vóórdat de politie er is, dan kunnen we ze met deze revolver in bedwang houden."

Mijnheer ter Braak was al naar de telefoon gelopen en vroeg politieassistentie. Nauwelijks had hij de hoorn op de haak gelegd of er klonk gemorrel aan de buitendeur.

„U moet u verstoppen!" schreeuwde Rob onderdrukt. De beide heren kropen in het kantoor achter een bureau, terwijl Rob onder de toonbank ging zitten met zijn revolver stevig in zijn hand geklemd. Zijn hart bonkte hem in de keel. Door een glazen vitrine had hij een beperkt uitzicht in de winkel. Opeens hoorde hij de buitendeur opengaan en zag twee donkere gestalten binnensluipen. Wat moest hij doen? Naar voren springen en „hands up" roepen? Met een kloppend hart wachtte hij af. De mannen morrelden aan de vitrine en plotseling hoorde Rob iets rinkelen. Ze nemen die kostbare armbanden mee, flitste het door zijn hoofd. En toen....

Het licht in de winkel knipte aan! Rob sprong op en richtte de revolver op de mannen. „Halt!" schreeuwde hij met trillende stem. „Handen omhoog!" Een van de mannen lachte gemeen en vroeg: „Is dat speelgoed-ding geladen, vriendje? Geef maar hier en hou je kalm." De man kwam met grote passen naar hem toe, maar op dat zelfde ogenblik sprongen de eigenaars van de zaak te voorschijn. Mijnheer ter Braak barstte uit: „Zo, Nico, dat had ik niet van je gedacht. Blijf staan waar je staat!"

Op dat moment werd de winkeldeur geopend en stapten twee politiemannen binnen. „Ah, ik zie al, dat de heertjes met een revolver in bedwang worden gehouden," zei een van de agenten. „Op heterdaad betrapt, zeker?"

„Ja, mijnheer," antwoordde Rob. „Ze hebben enige armbanden uit de vitrine genomen. Fouilleert u ze maar." De agenten vonden enkele kostbare kleinoden en namen deze in beslag, terwijl ze de inbrekers met zich mee naar het politiebureau voerden.

„Rrrring," deed de telefoon. „Hallo, met de firma Ter Braak en Koster. Wat zegt u....? Ah, ben jij het, Lies?" Mijnheer ter Braak legde zijn vrouw in het kort uit wat er was voorgevallen. „Je hoeft niet meer in ongerustheid te zitten, hoor. Robbie is hier en wij letten goed op hem. Trouwens, als wij er niet geweest waren, had hij het alleen wel voor elkaar gebracht. Ik moet je eerlijk zeggen: als er uit onze zoon geen groot detective groeit, dan heet ik geen Ter Braak."

Rob stond glunderend te kijken. Even glunderend als vijftien jaar later, toen de timmerman een bordje aan de buitenmuur van zijn woning had gespijkerd met de woorden er op:

R. A. TER BRAAK,
beëdigd deskundige in criminele zaken.

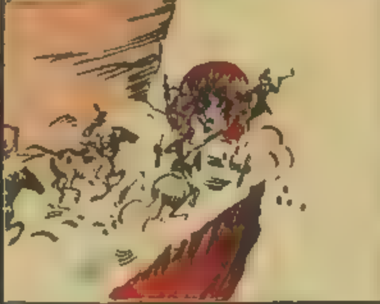

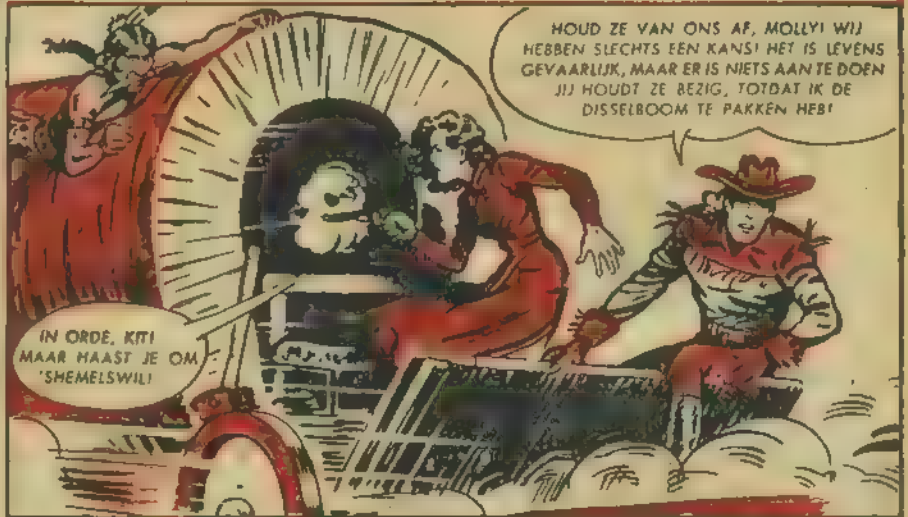
Een van de mannen lachte gemeen en vroeg: „Is dat speelgoeddingetje geladen, vriendje?"

KIT KARSON EN DE PIONIER KARAVAAN

ZONDER PAARDEN EN VRIJWEL STUURLOOS DAVERDE DE HUIFKAR LANGS HET STEILE ROTSPAD ACHTER DE ANDERE WAGENS AAN. IEDER OGENBLIK KON DE WAGEN IN DE DIEPTE STORTEN. ONDER OORVERDOVEND GESCHREEUW KWAMEN DE BLOEDDORSTIGE INDIANEN OPZETTEN EN BEKLOMMEN REEDS DE HUIFKAR. KIT KARSON MOEST SNEL HANDELEN, WILDEN HIJ EN MOLLY MALONE NIET IN DE AFGROND STORTEN.

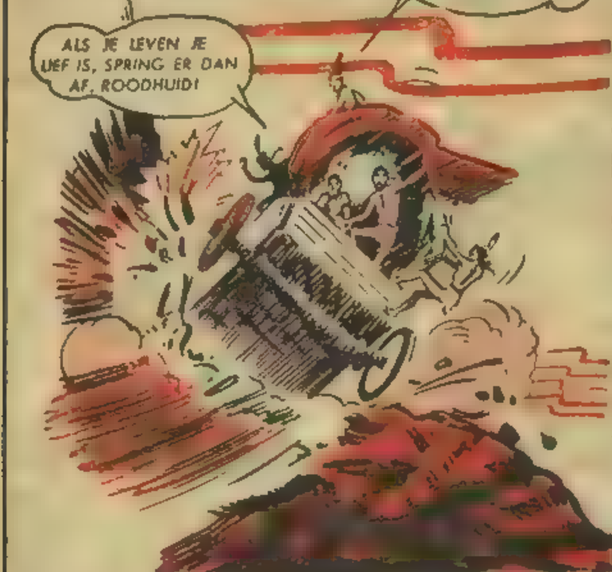

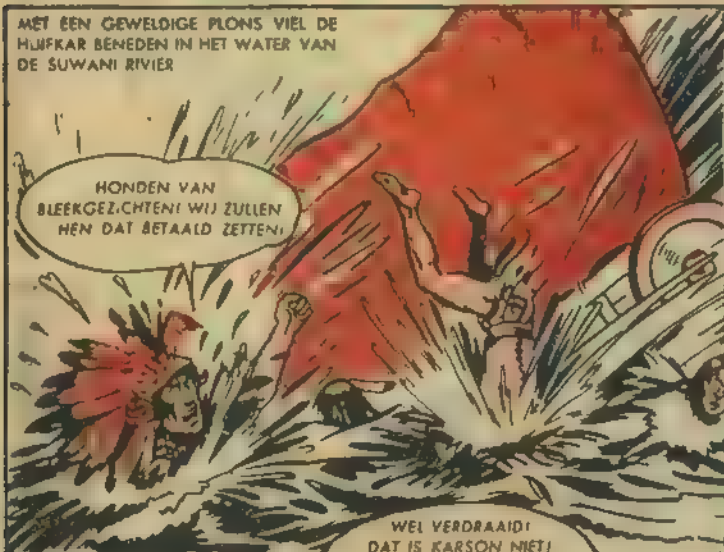

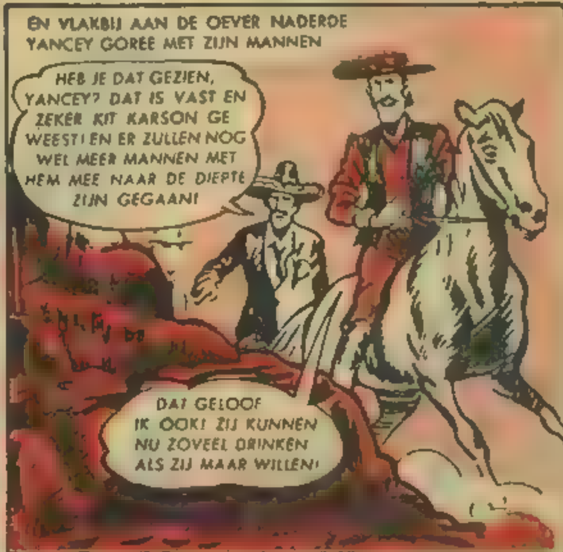

DOORDAT DE VOORWIELEN EEN ZIJWAARTSE BEWEGING MAAKTEN, REED DE HUIFKAR VAN HET ROTSPAD AF EN KWAM OP HET RUWE STENEN ZIJVLAK TERECHT!
AI! AI! DE VERVLOEKTE BLEEKGEZICHTEN HEBBEN ONS TE PAKKEN!
ALS JE LEVEN JE LIEF IS, SPRING ER DAN AF, ROODHUID!

BOORDEVOL GELADEN MET SCHREEUWENDE ROODHUIDEN, PLOFTE DE HUIFKAR DE AFGROND IN!
AAAAAAGH!
DIE ZULLEN ONS WEL GEEN LAST MEER BEZORGEN!!

MET EEN GEWELDIGE PLONS VIEL DE HUIFKAR BENEDEN IN HET WATER VAN DE SUWANI RIVIER
HONDEN VAN BLEEKGEZICHTEN! WIJ ZULLEN HEN DAT BETAALD ZETTEN!

EN VLAKBIJ AAN DE OEVER NADERDE YANCEY GOREE MET ZIJN MANNEN
HEB JE DAT GEZIEN, YANCEY? DAT IS VAST EN ZEKER KIT KARSON GEWEEST! EN ER ZULLEN NOG WEL MEER MANNEN MET HEM MEE NAAR DE DIEPTE ZIJN GEGAAN!
DAT GELOOF IK OOK! ZIJ KUNNEN NU ZOVEEL DRINKEN ALS ZIJ MAAR WILLEN!

OP DAT OGENBLIK STROMPELDEN DE INDIANEN UIT HET WATER
WEL VERDRAAID! DAT IS KARSON NIET! DAT ZIJN DE ROODHUIDEN! HIJ SCHIJNT HET BORDJE OM GEKEERD TE HEBBEN!
AI! AI! BLEEKGEZICHTEN! VOORWAARTS, MANNEN! SLAAT ZE NEER!

STOP! OPPERHOOFD! MISSCHIEN KUNNEN WIJ ZAKEN DOEN! WIJ HOUDEN EVENMIN VAN DIE KARAVAAN RATTEN ALS U. DOE MET ONS SAMEN OM ZE OM DE TUIN TE LEIDEN EN DE BUIT DELEN WIJ SAMEN!
UGH! GOED! ZO WORDE HET! WAT WIL WITTE MAN DOEN?

GEHOLPEN DOOR DE ROODHUIDEN TROKKEN DE BOOSWICHTEN DE WAGEN AAN DE KANT!

ZIJ KUNNEN NU IEDER OGENBLIK HIER ZIJN! WIJ ZULLEN DEZE WEG VERSPERREN! JULLIE GAAN je VERBERGEN EN DAN ZAL IK ZEGGEN WAT ER GAAT GEBEUREN ......

SPREEK OP BLEEKGEZICHT!

EN INDERDAAD! REEDS NADERDE DE KARAVAAN DE LAATSTE BOCHT VAN DE HELLING! ......

INHOUDEN! STOPPEN, MANNEN! DE WAGEN IS PRECIES OP DE WEG GEVALLEN EN VERSPERT NU HET VERKEER!

DE PIONIERS SPRONGEN VAN DE WAGENS EN LIEPEN MET KIT NAAR VOREN

DAT IS HUN VERDIENDE LOON GEWEEST, KIT!

KOM, MANNEN! WIJ ZULLEN DIE VERSPERRING GAUW UIT DE WEG RUIMEN!

OP DAT MOMENT SPRONGEN DE DOODGEWAANDE INDIANEN OVEREIND EN VERRASTEN DE ONTSTELDE PIONIERS!

DE WITTE HONDEN ZIJN IN DE VAL GELOPEN! MAAKT ZE DOOD, MANNEN! ALLEMAAL.

PETROLE

ALLE BLEEKGEZICHTEN MOETEN DOOD!

HET IS EEN VAL EN WIJ ZIJN ER DOMWEG INGELOPEN TERUG NAAR JULLIE WAGENS MANNEN! LOPEN, ZO HARD ALS MAAR MOGELIJK IS!

DIE INTENS GEMENE RATELSLANGEN VAN ROODHUIDEN!

PLOTSELING SPRONGEN YANCEY GOREE EN ZIJN MANNEN NAAR VOREN!

GOOIT JULLIE WAPENS NEER OF JULLIE ZIJN ER GEWEEST!

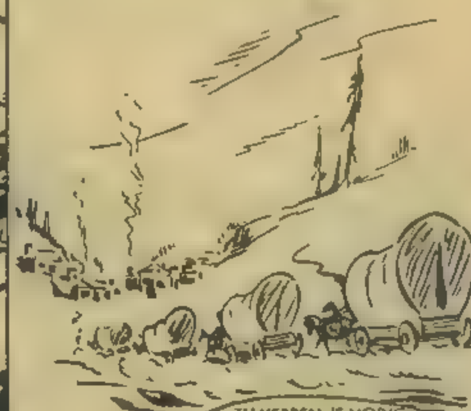
DIE SCHURKEN ZITTEN DAAR DUS ACHTER! IK MOET IETS DOEN! MAAR DAN SNEL!

MET HUN ZWAARGEBOEIDE GEVANGENEN IN DE LAATSTE HUIFKAR TROKKEN DE PIONIERS DE SUWANI RIVIER OVER EN NADAT ZIJ ENIGE DAGEN DOOR EEN PRACHTIGE VALLEI HADDEN GEREDEN, KWAM FRASER CITY IN ZICHT, WAAR HET HOOFDKWARTIER VAN HET ZEVENDE LEGER WAS GEVESTIGD ...

De gebroken vaas

Het was de avond voor de vacantie. Loes en Daan zaten bij vader in de huiskamer, terwijl moeder de kleintjes naar bed bracht.

„En hebben jullie al plannen gemaakt om je vrije tijd te besteden?" vroeg vader, van zijn courant opkijkend.

„Nou en of, pa," antwoordde Daan. „We gaan met Henk en Jan van de buren lange fietstochten maken en alle bezienswaardigheden hier in de omgeving nog eens bewonderen. Ja, en we hebben eigenlijk nog wel meer plannen gemaakt. Loes en ik hebben vanmiddag ons opgespaarde zakgeld nog eens nageteld, maar we weten niet, of we al die plannen kunnen uitvoeren."

Samen voerden ze een soort Indianendans uit.

„Was het bedrag dan maar zo gering?" viel vader zijn zoon plagend in de rede.

„Nee, pa, dat niet, maar ziet u, moeder is Zaterdag ook jarig, en we hebben een heel mooi cadeautje voor haar gezien."

„Zit de zaak zo," zei vader peinzend. „En mag ik ook in jullie geheim betrokken worden?"

„Natuurlijk, pa. Het is een echt bloedkoralen kettinkje."

„Dan snap ik dat er niet veel geld meer overschiet voor de vacantiepret," zei vader. „Maar, kinderen, ik wilde jullie juist iets vertellen. Vanmiddag heb ik mijnheer de Wit gesproken. Jullie weet wel, de eigenaar van die grote kwekerij, even buiten de stad. Hij vroeg me, of jullie er iets voor voelden te komen helpen met de bessenpluk."

Hier wachtte vader even, maar toen kreeg hij geen gelegenheid meer uit te spreken, want Daan pakte Loes en samen voerden ze een soort Indianendans rondom de tafel uit.

„Stel je voor," zei Loes, „of we er iets voor voelden! We gaan direct, morgen. Heerlijk, de hele dag buiten."

Op dat moment kwam moeder beneden. „Stil een beetje, jongens. De kleintjes slapen net," zei ze vermanend. Maar toch schoot ze ook in de lach, toen Daan zijn vader bijna plechtig liet beloven, mijnheer de Wit die avond nog op te bellen, dat hij zijn twee krachten de andere dag kon verwachten.

De volgende morgen trokken Loes en Daan al vroeg op pad. De zon scheen heerlijk. Het was een heel eind lopen. Eerst de hele stad door, en daarna een lange landweg, tussen de weilanden. Hoewel het nog vroeg was, was het al vrij druk in de binnenstad.

„Gezellig hier zo te lopen; anders zitten we op school," zei Loes, haar broer van puur genot een klap op de schouder gevend.

Maar Daan, die 's ochtends toch ook opgewonden was geweest, zei niets en tuurde voor zich uit.

„Is er iets, Daan?" vroeg Loes.

„Ja, kijk eens in de richting van de brug."

„Ja," zei Loes, „het lijkt wel, of er iets gebeurd is."

„Laten we eens gaan kijken," stelde Daan voor, en zo bereikte het tweetal even later de brug.

Aan de kant van het trottoir stond

een dame met een klein meisje op haar arm. Het kindje huilde een beetje, en een zware boodschappentas stond op de stoep. Een paar voorbijgangers sloegen de moeder achteloos gade, en haastten zich naar hun werk. Toen stapte Daan naar voren. „Mevrouw," zei hij, „kan ik u misschien ergens mee helpen ? Is er iets gebeurd ?"

„Heel graag," en even keek de dame het tweetal dankbaar aan. „Ja, zien jullie, Marijke is net gestruikeld. Ik denk dat ze haar voetje heeft verstuikt. Ze kan in ieder geval niet lopen."

„O, maar mevrouw, ik kan haar best dragen hoor," stelde Loes voor. „En geeft u mij de boodschappentas maar, mevrouw," zei Daan.

De dame bleek niet ver weg te wonen, en naast elkaar stapte het drietal voort de stad door. Loes was direct goede vriendjes met Marijke, en terwijl Daan van zijn vacantieplannen vertelde, kwamen ze ongemerkt op de plaats van bestemming aan. Toen mevrouw de huisdeur al geopend had, en dankbaar haar dochtertje van Loes overnam, wilden Daan en zijn zusje de tocht weer vervolgen. Daar wilde mevrouw echter niets van weten.

„Eerst gaan jullie even naar binnen. Een glas limonade zal best smaken, dunkt me."

En of ze wilden of niet, ze moesten mee. Na een kwartiertje stond Daan toch op.

„We moeten nu echt verder, mevrouw," zei hij. „Meneer de Wit zal niet weten waar we blijven "

„Ik wil jullie niet tegenhouden, maar een lekkere appel voor onderweg blieven jullie toch nog wel."

In een wip was hun gastvrouw in de keuken verdwenen, om even later weer een beetje teleurgesteld terug te keren. „Och, wat spijt me dat," zei ze. „Nu heb ik nog maar één appel in huis. Maar weet je, Daan, neem jij die appel maar, voor je zusje heb ik nog wel wat anders. Heb je een eigen kamertje, Loes ?"

„Ja, mevrouw," antwoordde Loes.

„Wel, Loes, dan mag jij dit vaasje hebben voor je kamer."

Uit de kast haalde mevrouw een fijn blauw beschilderd pulletje te voorschijn

„O, maar mevrouw," zei Loes een beetje ontdaan, „dat is toch veel te mooi om zo maar weg te geven."

„Jawel, Loes, je hebt zo goed voor Marijke gezorgd, jij mag dit vaasje hebben. Het is al heel oud. Mijn overgrootmoeder zei, dat het geluk aanbracht. Maar dat is natuurlijk maar een sprookje."

Daan en zijn zusje bedankten hartelijk, en na een poosje stond het tweetal toch werkelijk weer op straat. Een poosje liepen ze zwijgend naast elkaar voort. Het was Loes die de stilte verbrak.

„En geeft u mij die boodschappenmand maar, mevrouw," zei Daan.

„Vind je het niet leuk dat vaasje, Daan ?" vroeg ze. Daan zei niet veel, want hij snapte niet wat zijn zusje daar nu aan vond. Hij had veel liever een appel.

„Vind je het dan niet leuk ?" bleef Loes aanhouden, en in haar blijdschap duwde ze het pulletje haar broer in de handen. Maar toen.... pats....!!!! Voor zij goed beseften wat er gebeurd was, lag het vaasje in wel vijf stukken op de straatstenen. Loes kon wel huilen.

„O, wat een pech-morgen," mopperde Daan. „We zijn toch al zo laat." Maar om zijn zusje te helpen, pakte hij zorgvuldig de scherven op. Ineens echter voelde hij een hand op zijn schouder.

„Mag ik dat vaasje eens bekijken ?" klonk een stem vlak naast hem, en toen hij opkeek, zag hij een oud heertje met een lange baard naast hem staan. Daan en Loes waren te verbaasd om te antwoorden. Wat had die man nu aan een gebroken vaasje ? Maar voorzichtig paste hij de scherven in elkaar en even later zei hij voldaan: „Het is compleet, als het goed gelijmd wordt, kun je de barsten niet eens ontdekken. Ja, jongens, dit is een heel oud vaasje. Het moet minstens vijfhonderd jaar oud zijn. Jammer, dat het gebroken is, maar het is toch altijd nog wel honderd gulden waard."

„Honderd gulden ?" riepen ze bijna tegelijk verbaasd uit. „Ja," legde de oude heer uit. „Ik heb er verstand van. Willen jullie het niet kwijt ?"

„U mag het best hebben, mijnheer," antwoordde Loes nog een beetje bevend. „Het is nu toch gebroken."

„Maar, jongelui, ik zal eerst jullie naam en adres moeten weten."

En zo gebeurde het. Terwijl de heer de scherven zorgvuldig opborg, gingen Daan en Loes na al dit oponthoud toch verder op weg naar de kwekerij.

Hoewel ze veel later aankwamen dan ze van plan waren geweest, genoten ze volop. IJverig werkten ze de hele dag door, en toen de zon 's avonds al bijna onderging, leverden ze hun laatste mandje bessen in. Moe en voldaan kwamen ze thuis. Maar toen moeder hun boterhammen klaarmaakte, ontdekte Loes ineens een brief naast haar bordje. Achterdochtig bekeek ze de witte envelop met de kleine lettertjes. Ja, het was voor haar bestemd, en gauw maakte ze de brief open. Toen slaakte ze een diepe zucht.

„Honderd gulden," zei ze langzaam. Het was dus toch waar, wat de oude heer verteld had. Toen barstte ook Daan los. Vader en moeder moesten al hun belevenissen horen. Alles ratelde Daan achter elkaar af en toen hij eindelijk zweeg, zei vader:

„Ja, jongens, dat is nog eens een buitenkansje. Nu moeten jullie maar eens een fijne vacantie gaan vieren."

Het werd een fijne avond. Heel lang maakten ze plannen, tot moeder ze onverbiddelijk naar bed stuurde. Maar voor het slapen gaan fluisterde Loes heel zachtjes tegen haar broer:

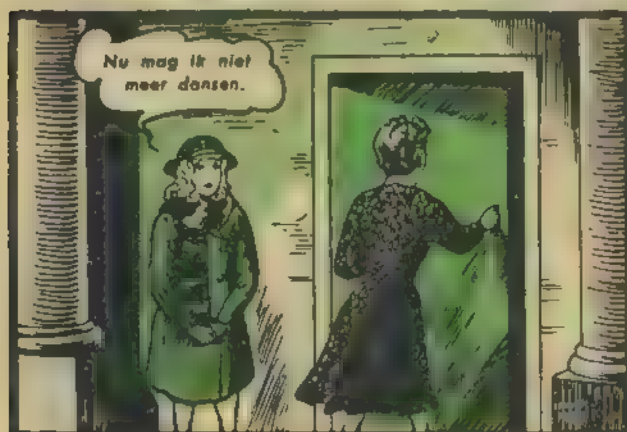
„Morgen, Daan, gaan we toch allereerst het cadeau voor moeder kopen."

En daar was Daan het natuurlijk mee eens.

Lia Barbiers

Vikkie Vinnig

Vikkie en Joan hebben op school hun vriendin Lola bezocht, die ziek is. Jack, Lola's broer brengt Vikkie terug naar de stad. Zij hebben niet genoeg benzine. Vikkie komt nu te laat in de schouwburg, waar zij moet dansen. Maggie Meder heeft haar plaats ingenomen.

Vikkie is erg verdrietig, dat zij nu niet dansen kan. En mevrouw Matina zegt, dat Maggie ook de volgende dagen in plaats van Vikkie zal dansen.

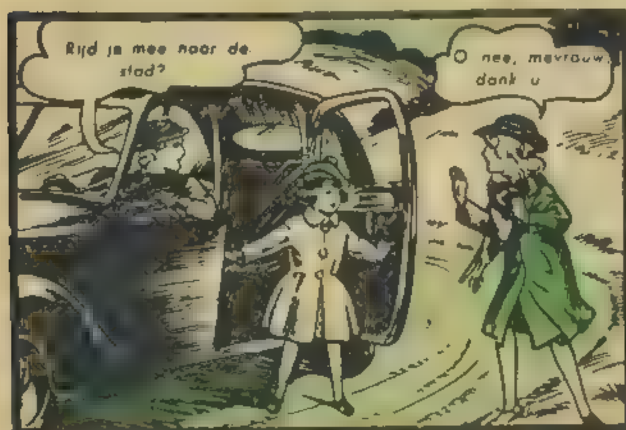
Vikkie zal nu maar teruggaan naar haar vriendinnen op school. Maar zij heeft geen geld voor de bus; zij moet dus naar school lopen, en dat is nog heel ver.

Treurig en eenzaam loopt Vikkie de lange, lange weg naar school terug. Zij wordt verschrikkelijk moe en zij besluit even te rusten op een boomstronk.

Na een poosje komt er een auto voorbij met een dame aan het stuur. De dame herkent Vikkie; zij begrijpt niet, waarom Vikkie daar heel alleen zit.

De dame denkt, dat Vikkie terug naar de stad wil, omdat zij daar elke dag moet dansen. Maar Vikkie wil natuurlijk niet naar de schouwburg terug.

Vikkie weet niet, wat zij tegen de vriendelijke dame moet zeggen. Plotseling holt zij naar de bosjes langs de weg; de dame zal dan wel verder rijden, hoopt zij.

DE DRIE PRINSEN

Heel lang geleden leefde er in een groot land een koning, die een dochter had. Op zekere dag riep de koning de prinses bij zich en zei:

„Yamin, je hebt de leeftijd bereikt, dat je aan trouwen moet gaan denken. Bovendien word ik oud en is het hoog tijd, dat een ander mijn troon bestijgt. En omdat de man, waarmee je zult trouwen, ook mijn opvolger wordt, moet hij een wijs man zijn. Hij zal dit dan ook moeten bewijzen. Ik zal in alle naburige landen deze boodschap laten verkondigen."

Zo gebeurde het. Honderden jongelieden, die wel zin hadden om met de schone prinses te trouwen en koning van het grote land te worden, meldden zich enige tijd later aan de poort van het paleis. Uit die velen werden tenslotte drie prinsen gekozen, die in aanmerking kwamen om te bewijzen, dat zij verstandig genoeg waren om de koning op te volgen.

De koning gaf hun daartoe elk een paard, enkele zakken meel en nog drie kostbare gewaden.

Toen sprak de koning:

„Met het paard, het meel en de gewaden mogen jullie doen wat je maar wilt. Maar let wel, geld mogen jullie niet meenemen. Na een jaar keer je hier terug. Als ieder van jullie mij zijn belevenissen heeft verteld, zal ik uitmaken wie van jullie mijn dochter tot vrouw krijgt en mij mag opvolgen."

De drie prinsen vertrokken en precies een jaar later keerden zij naar het paleis terug. De koning ontving hen in de troonzaal en zei:

„Welnu, vertel mij jullie avonturen."

De eerste prins nam het woord:

„Sire, ik ben op mijn paard het land ingegaan. Na drie dagreizen kwam ik in een streek, waar de mensen erge honger leden, omdat de oogst totaal was mislukt. Zij bemerkten al spoedig, dat ik enkele zakken meel bij mij had, en zij vroegen er herhaaldelijk om. Natuurlijk heb ik mijn meel niet weggegeven, want dat zou dom van me zijn geweest. Maar weet u wat ik wel heb gedaan? Ik heb het geruild. Telkens een klein beetje. Zo kreeg ik voor een beetje meel een paard, dan een kostbaar sieraad en een andere keer weer wat anders. Verkopen voor geld kon ik het meel niet, want de mensen waren arm en bezaten geen cent. Het laatste beetje meel ruilde ik voor een grote wagen. Daarop laadde ik al mijn nieuwe bezittingen, die ik door mijn ruilhandel had verkregen, en trok verder. Toen ik in een streek kwam, waar grote welvaart heerste, heb ik me daar gevestigd. Daar heb ik al mijn bezittingen, die ik had geruild, en ook de drie kostbare gewaden, die ik nog bezat, voor zeer hoge prijzen verkocht aan mensen, die er om verlegen zaten. Toen ik mijn laatste bezitting had verkocht, was het jaar precies voorbij en was het tijd terug te keren en u alles te vertellen. U ziet, ik heb mijn tijd niet verknoeid en ben als rijk man teruggekeerd. Dit is mijn verhaal, sire. Ik vind zelf, dat ik heel verstandig heb gehandeld door zulke voordelige zaken te doen. Wat zegt u daarvan?"

De drie prinsen vertrokken....

De koning had met belangstelling het verhaal van de prins aangehoord en zei:

„Inderdaad, onverstandig ben je niet en er zal ongetwijfeld een groot koopman uit je groeien, want je weet goed gebruik van de omstandigheden te maken."

Daarna was het de beurt van de tweede prins om zijn avonturen te vertellen. Deze sprak:

„Sire, mijn verhaal is kort, want ik heb weinig beleefd. En dat is maar goed ook, want ik houd niet van avonturen. Die vermoeien mij te veel. Terwijl ik onderweg was, ontmoette ik een rijk koopman. Toen deze de drie kostbare gewaden, het paard en de zakken meel zag, bood hij mij hier-

voor zulk een hoog bedrag, dat ik hiervan gemakkelijk een jaar kon leven. Ik heb alles dan ook zo gauw mogelijk verkocht, een prachtig huis laten bouwen en er een jaar lang een gemakkelijk leven van genomen. Nadat het jaar was verstreken, heb ik het huis verkocht en van dit geld heb ik een span paarden en een koets gekocht. Daarna heb ik een koetsier in dienst genomen en heb mij naar uw paleis laten rijden. Ik kan u wel zeggen, dat ik mij dit jaar geen enkele keer heb vermoeid. Zegt u nu zelf, is dat niet slim van mij?"

„Inderdaad," sprak de koning, „slim ben je genoeg, want je hebt een ander voor je laten werken."

„Te voet trok ik verder en ontmoette enkele weken later een bedelaar."

Nu was de derde prins aan de beurt. De koning was zeer verbaasd, toen deze voor de troon verscheen, want hij leek eerder op een bedelaar dan op een prins. Zijn kleren waren niet meer dan vodden, hij was mager en zat geheel onder het vuil en het stof. De prins zei:

„Sire, ik schaam mij wel een beetje om zo voor u te verschijnen, maar ik had geen tijd meer om mij wat te verfrissen en mijn kleren te reinigen, want dan was ik beslist te laat hier gekomen. Ik hoop echter, dat u het mij niet kwalijk zult nemen en mijn verhaal wilt aanhoren. Welnu, vandaag precies een jaar geleden ging ik op weg. Na enige tijd kwam ik voorbij een akker, waarop een oude boer met de grootste moeite zelf zijn ploeg voorttrok. Op mijn vraag waarom hij geen paard voor zijn ploeg spande, antwoordde de man mij, dat hij erg arm was en geen geld bezat om een paard te kopen. De man was de uitputting nabij en omdat ik medelijden met hem had, gaf ik hem mijn paard. Ik dacht bij mezelf: Ik ben nog jong en kan mij gemakkelijk te voet bewegen. De man was mij zeer dankbaar en het was ontroerend om te zien, hoe blij hij met het paard was.

Te voet trok ik verder en ontmoette enkele weken later een bedelaar, die aan de kant van de weg zat en rilde en beefde als een rietje. Ik vroeg de man of hij ziek was, maar hij antwoordde mij, dat hij het alleen maar koud had, omdat hij bijna geen kleren had. Ik gaf de man een van de kostbare gewaden en daarmee was hij uit de nood. Had ik de bedelaar niet geholpen, dan was hij zeker ziek geworden en misschien wel van kou gestorven.

Op een avond, het begon reeds donker te worden, passeerde ik een boerderij. Ik besloot er onderdak te gaan vragen. Toen de boer mij in zijn woning had toegelaten en ik de kamer betrad, zag ik, dat de vrouw daar schreiend aan tafel zat. Ik vroeg wat haar scheelde, maar zij kon van verdriet geen woord uitbrengen. De boer vertelde mij toen, waarom zijn vrouw zo schreide. Hun dochtertje, hun enige kind en het dierbaarste wat zij op de wereld bezaten, was reeds lange tijd ernstig ziek. Zij kon wel genezen, maar dan had zij kostbare medicijnen nodig en dit kon de boer niet betalen. Ik ging dadelijk op weg en verkocht in de eerste de beste stad weer een van de kostbare gewaden. Daarna keerde ik naar de boerderij terug en gaf de boer het geld om er medicijnen voor te kopen. Na enige tijd was het meisje inderdaad volkomen genezen. U kunt zich natuurlijk wel de dankbaarheid van de ouders indenken. Na enkele weken als gast op de boerderij te hebben vertoefd en nadat ik weer een beetje op verhaal was gekomen van de vermoeienissen van mijn voetreis, vervolgde ik mijn weg.

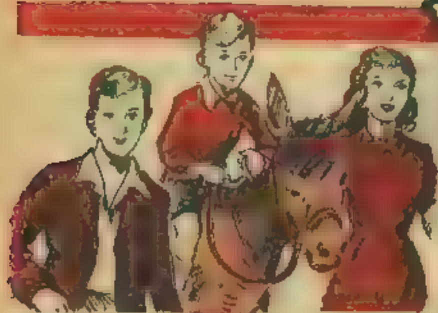
Toen kwam ik in een stad, waar op het marktplein een grote drukte heerste. Nieuwsgierig drong ik mij door de mensen heen naar voren en wat ik toen zag vervulde mij met medelijden. Een man werd naar de gevangenis gebracht. Ik vroeg, wat hij gedaan had, en de mensen vertelden mij, dat de man van een voornaam edelman een kostbare mantel had gestolen en deze had verkocht om zijn schulden te betalen. Ik vroeg waar de edelman woonde en begaf mij op weg naar zijn huis. De edelman stond mij beleefd te woord en toen ik hem verzocht de man vrij te laten in ruil voor het laatste kostbare gewaad dat ik bezat, stemde hij na lang aarzelen hierin toe. De veroordeelde heeft nooit geweten, dat ik hem heb gered, maar ik weet zeker, dat hij zijn onbekende weldoener zijn leven lang hiervoor dankbaar zal zijn en nooit meer zal stelen. Daarvoor is hij te hevig geschrokken. Dit is mijn verhaal, sire. Meer avonturen heb ik onderweg niet beleefd. Zoals u wel gemerkt zult hebben, ben ik elke dag armer geworden. Ik heb de mensen, die dit nodig hadden, geholpen zoveel als ik maar kon. Misschien is het niet erg verstandig van mij geweest, maar toch heb ik er geen spijt van, want ik heb geleefd en gehandeld, zoals mijn hart het mij ingaf. En ik geloof, dat een mens alleen gelukkig kan zijn, wanneer hij de stem van zijn hart volgt."

Er volgde een diepe stilte, nadat de prins was uitgesproken. Maar enkele ogenblikken later nam de oude koning het woord en er klonk ontroering in zijn stem, toen hij zei:

„Je hele optreden bewijst, dat je niet alleen zeer verstandig bent, maar ook een goed en nobel hart bezit. Dat zijn de beste eigenschappen, die een regerend vorst kan bezitten. Je hebt nooit aan jezelf, maar altijd aan anderen gedacht. Een koning, die zoiets doet, is een goed koning. Als jij koning van mijn land zou zijn, zou je altijd eerst aan het volk denken en dan pas aan jezelf. Dat is geheel naar mijn hart. Daarom schenk ik jou de hand van mijn dochter en zal jij mij opvolgen als koning van mijn land."

Zo gebeurde het. Enige tijd later trouwden de prins en de prinses. De vader van de prinses moest in het begin de nieuwe koning nog wel eens helpen met verschillende regeringszaken, maar naderhand hoefde dat niet meer en toen kon de oude koning van een gelukkige, onbezorgde oude dag genieten.

MET ONS DRIETJES

De drie wezen Nobby, Nan en Joe en hun ezeltje Neddy zijn met kolonel Coker naar Londen gegaan om werk te zoeken De fotograaf Jeff, die onderweg een foto van hen heeft genomen, zoekt hen in Londen op

Verheugd nemen de wezen afscheid van kolonél Coker en Jeff; met hun vieren gaan zij naar de rijschool

Plotseling horen zij een gil. Het paard van de jongen is geschrokken van een konijn en is op hol geslagen

Gelukkig is de jongen alleen flauw gevallen. Zijn vader is zo dankbaar, dat hij een beloning geeft, waarmede zij allen heel blij zijn

De UITVINDING van Appie Bos

DOOR CARLO MUNTINCK

Met een gezicht, dat rood was van inspanning, zat Appie Bos in zijn kamertje. Voor zich, op tafel, had hij een verzameling flesjes en buisjes met allerlei geheimzinnige dingen er in. Hier voelde Appie zich in zijn element. Scheikunde was nu eenmaal zijn grootste liefhebberij en als hij maar rustig kon knoeien met zijn flesjes en buisjes, was hij tevreden.

Die middag had hij aan een boekenstalletje een oud, beduimeld werkje op de kop getikt. Op zijn kamertje gekomen, zag hij, dat er veel instond, waarvan hij nog iets kon leren. Nu was Appie Bos een jongen, die graag direct de daad bij het woord voegde en daarom haalde hij al zijn spulletjes te voorschijn en begon met de proeven, die in het boekje stonden aangegeven. Met de meeste had hij weinig moeite, maar er waren er bij die toch werkelijk niet meevielen. Tenslotte lukten ze allemaal, op één na en die ene wou Appie nu juist zo erg graag onder de knie krijgen. Hij mengde en schudde, mat en woog, maar nog steeds liet het gewenste resultaat op zich wachten. Eindelijk scheen hij de moeilijkheid te hebben gevonden. Hij nam een van de flesjes, die links van hem stonden en schudde een paar druppels in het pannetje, dat hij voor zich had. Direct begon de daarin aanwezige vloeistof te bruisen als een zee bij stormachtig weer en Appie glunderde.

„Goed zo," mompelde hij. „Nu maar koken, dan zal het wel lukken, denk ik." Hij stak zijn spiritusbrandertje aan, zette het pannetje op en wachtte rustig af. Een tijdlang was er geen ander geluid dan het suizen van de spiritusvlam en het zachte sudderen van de vloeistof in het pannetje. Plotseling echter klonk er een lichte knal en meteen sloeg er een dikke groene damp uit het pannetje. Appie sprong verschrikt vlug op. Hoestend van de rook keek hij in het pannetje en toen gingen zijn ogen wijd open van verbazing. In plaats van de stroopachtige massa, die hij had verwacht, lag er een fijn, helderbruin poeder in de pan.

Appie schudde zijn hoofd en draaide de vlam uit. „Alsjemenou," zei hij, „daar begrijp ik niets van!" Hij zette het pannetje op tafel en roerde met zijn vinger in het bruine poeder. Het voelde een beetje kleverig aan, net als bruine suiker.

Appie trok zijn vinger terug en meteen gaf hij een gil van schrik. „M'n vinger!" riep hij. „Waar is m'n vinger!" En werkelijk, hoe hij ook telde, Appie Bos zag nog maar vier vingers aan z'n rechterhand.

Toen hij een beetje van de schrik bekomen was, werd het hem echter duidelijk, dat die vijfde vinger er nog wel degelijk aanzat, maar te zien was hij niet. Appie schudde zijn hoofd. „Alsjemenou," zei hij voor de tweede keer. Toen stak hij een andere vinger in het pannetje, haalde hem terug en.... zowaar, ook die vinger was onzichtbaar geworden. „Zo!" zei Appie, „daar kunnen we een mooie grap mee beleven." Hij wreef zich helemaal in met het vreemde goedje en ging voor de spiegel staan. Anders zag hij in die spiegel het beeld van een lange jongen met een donkere krullekop en een ondeugende wipneus, doch nu weerkaatste het glas alleen maar de meubelen, die in het kamertje stonden. Appie Bos was onzichtbaar....

Hij begreep direct, wat een prachtige mogelijkheden er zich voor zouden doen, nu hij onzichtbaar was. Hij besloot daar dankbaar gebruik van te maken. Zelf nog een beetje verbluft over het ongelofelijke, dat hij had verricht, borg hij zijn boel op en ging naar buiten. Hij liep straat in straat uit en eindelijk kwam hij bij de schouwburg, waar grote plakkaten verkondigden, dat er die avond een drama zou worden gespeeld. „De dood van de ridder" heette het.

„Komaan," dacht Appie, „ik ben nog nooit in een schouwburg geweest

Plotseling echter klonk er een lichte knal....

en dit is een mooie gelegenheid. Hij wandelde kalmpjes voorbij de portier en ging naar binnen. Het stuk was al in volle gang en het theater was tot de laatste plaats bezet. Appie liep tussen de rijen door en ging het toneel op, zonder dat iemand hem zag. Nog geen meter van hem af stond de edelman, die straks de ridder zou doden. Hij sprak met galmende stem tegen een jonkvrouw met prachtige blonde haren en de hele zaal luisterde in spanning.

„Schone Odalinde," zei de edelman, „ridder Dagobert moet sterven. Ik heb gezworen hem te doden."

„Beul!" riep Appie, „kun je wel!" en meteen was de spanning gebroken. De zaal brulde van het lachen en de acteur keek verdwaasd om zich heen. Hij herstelde zich echter spoedig en ging verder of er niets gebeurd was. „Dagobert is mijn vijand!" riep hij. „Eén van ons beiden is te veel op deze wereld en dat is hij. Hij!" „Hij! Hij!" Hij! Hij! Morgen is het Mei!" zong Appie.

De mensen in de zaal gierden. Deftige heren sloegen zich op de knieën van het lachen en keurige dames snikten van plezier. De toneelspelers aarzelden een ogenblik en gingen toen met de moed der wanhoop verder. „Odalinde," zei de edelman, „gij zult mijn vrouw worden."

„Nooit!" zei het blonde meisje. „Ik ben de bruid van Dagobert."

Op dat ogenblik kwam een stoere ridder het toneel op. Hij droeg een prachtige fluwelen mantel en had gouden sporen aan zijn voeten, die fonkelden in het licht. „Wat heeft dat te betekenen?" zei hij bars. Het meisje opende haar mond om te antwoorden, maar Appie was vlugger. „Ze willen je vermoorden," zei hij. „Houd die vent in de gaten, Dagobert."

De ridder en de edelman keken elkaar onthutst aan en de zaal gilde van pret. „Nou," zei Appie, „je zoekt het maar uit, hoor. Ik heb je gewaarschuwd." Hij ging het trapje af naar de zaal en liep tussen de schaterende mensen door naar buiten. „Die hebben tenminste plezier gehad voor hun geld," zei hij tevreden. „Mensenlief, wat je toch al niet kunt beleven, als je aan scheikunde doet."

Hij slenterde langs de portier, die met de handen in de zakken van zijn prachtige uniformjas stond en op zijn gemak een sigaar rookte. „Zo, admiraal," zei Appie, „kun je het uithouden?" De man liet vàn schrik zijn sigaar vallen en keek in stomme verbazing om zich heen, maar hij zag niemand. Appie liep door. Hij ging door een drukke winkelstraat en bekeek de etalages, maar steeds moest hij oppassen, dat er niemand tegen hem opbotste. Voor een banketbakkerij, die nog open was, stonden twee kinderen. Ze zagen er armoedig uit en hun ogen gingen verlangend over de uitgestalde lekkernijen.

De man liet van schrik zijn sigaar vallen ....

„Kijk eens, broertje, een taart met een heel huis er op," zei het meisje en ze wees naar een prachtig suikerwerk. „Mooi, hè?" zei het jongetje. „Ik wou, dat ik er eens een stukje van mocht proeven." „Ja," zei het meisje, „maar dat is alleen voor mensen, die centjes hebben. Wij krijgen zoiets lekkers niet." „Nee," zei haar broertje teleurgesteld en hij keek hongerig naar een schaal met slagroomgebakjes.

„Arme stumpers," dacht Appie en hij pakte zijn portemonnaie. De inhoud viel nogal mee, want hij zag een gulden en wat kleingeld. Hij nam de gulden en stopte die in de hand van het meisje. „Koop daar maar wat lekkers voor, zus," zei hij.

Het kind schrok en keek om zich heen. „Ooo, een gulden!" zei het jongetje. „Van wie zou je die hebben?"

„Ik weet 't niet," zei het meisje. „Misschien wel van die fee, waarvan moeder ons laatst heeft verteld." Ze sloeg haar arm om het broertje heen en samen gingen ze de winkel binnen. Appie glunderde toen hij de opgetogen gezichtjes zag.

„Nu maar weer verder," zei hij. „Eens kijken of we nog niet een goeie grap kunnen uithalen."

Lang liet de gelegenheid niet op zich wachten, want toen Appie de hoek omsloeg, kwam hij bij een gebouw, waar zalen werden verhuurd voor feesten en vergaderingen. Appie ging naar binnen en keek eens rond. Hij zag een bord, waarop precies stond genoteerd, wat er die avond voor bijeenkomsten werden gehouden.

Beneden waren alleen maar vergaderingen, maar de eerste verdieping bood meer mogelijkheden. Daar werd een feest gegeven door een vereniging en Appie vermoedde, dat daar wel een en ander zou zijn te beleven. Hij ging daarom de trap op en kwam in een zaal vol uitgelaten mensen met mutsen en rare neuzen op. „Dat kan mooi worden," dacht Appie. Hij ging het podium op, waar juist een goochelaar met zijn toeren zou beginnen. De man

had een tafeltje voor zich, waarop allerlei benodigdheden stonden. Ook de beroemde hoge hoed ontbrak niet. De goochelaar, die zich professor Balconi noemde, maakte een buiging voor het publiek en kondigde aan, dat hij de voorstelling zou beginnen met het te voorschijn toveren van een konijn. Hij nam de hoge hoed en liet zien, dat er niets inzat, helemaal niets. Intussen had Appie echter al ontdekt, dat het dier rustig op een krukje naast de goochelaar zat, onzichtbaar voor het publiek. Hij pakte het diertje op en zette het ongemerkt achter de gordijnen van het toneeltje. Professor Balconi stond intussen allerlei toverspreuken te mompelen. Hij maakte bezwerende gebaren, streek over de hoed en leidde de mensen af met een grapje. Terwijl het publiek met aandacht naar hem luisterde, wilde hij van de gelegenheid gebruik maken om met een snelle beweging het konijntje te grijpen. Hij greep echter jammerlijk in de lucht en keek beteuterd naar zijn lege hand. „Kssst! Ksst!" deed Appie tegen het konijntje en het diertje rende verschrikt het toneel op. Professor Balconi keek woedend naar de arme langoor, maar het publiek joelde.

„Dames en heren," zei de goochelaar kalm, „wij zullen thans tot de volgende toer overgaan." Hij nam een spel kaarten, schudde het en liet de bovenste kaart aan het publiek zien.

„Wat is dit?" „Ruiten aas!" riep de zaal. „Goed zo," zei professor Balconi. „Nu doe ik die kaart tussen de andere, schud het spel opnieuw en u zult zien, de bovenste kaart is weer ruiten aas." Hij deelde het spel in tweeën, schoof de kaart er tussen en schudde. Daarna legde hij het neer. Snel nam Appie de bewuste kaart van het stapeltje en stapte achteruit. „Let op!" zei de goochelaar. „Nu komt het." Hij nam de bovenste kaart en draaide die naar de zaal. „Dames en heren. Wat is dit?" „Schoppen tien!" juichte het publiek. Ze stampten en schreeuwden en de arme professor begreep er niets van. Nu hield Appie zijn kaart naar het publiek

„Ik denk, dat dit ruitenaas is," zei hij. Meteen werd het doodstil in de zaal. Professor Balconi werd bleek van angst. „D-dat is. . . . is. . . ."

„Dat ben ik," vulde Appie aan. Meteen deed de goochelaar een snelle stap naar voren en eer Appie er op verdacht was, had de man hem bij zijn arm gegrepen. „Het is een mens! Ik voel het!" riep de professor.

„Au!" riep Appie, „laat me los!" Hij probeerde zijn arm los te wringen en toen dat niet ging, gaf hij professor Balconi met zijn andere hand een duw. De goochelaar verloor zijn evenwicht en viel languit op de grond. In zijn verbouwereerdheid liet hij Appie los. Appie sprong van het toneeltje op de grond, maar al konden ze hem dan niet zien, horen deden de mensen hem zoveel te beter. Zij, die op de voorste rij zaten, probeerden hem tegen te houden en steeds meer mensen sprongen van hun plaats om hem te vangen. Gelukkig kwam er niemand op het idee om voor de uitgang te gaan staan. Appie rende haastig naar de deur, rukte die open en holde de gang op. Dadelijk kreeg hij de hele stroom achter zich aan. Het was een lawaai van belang op de trap en de mensen van beneden, die kwamen kijken waar die herrie voor diende, zagen tot hun grote verwondering, hoe al die feestvierders de trap afstormden en iets probeerden te grijpen, dat er niet was.

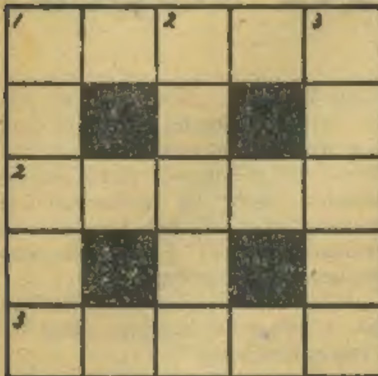
Intussen had Appie de straat bereikt. Hij begon langzaam te lopen, maar toen hij omkeek, zag hij zijn achtervolgers bij drommen de deur uitkomen. „Oei!" zei Appie en hij begon weer te rennen. Toen hij de hoek omglipte, kwam hij op de markt. Een paar mannen van de reiniging waren nog druk bezig om de straat schoon te spuiten. Eén van hen had juist een slang vastgeschroefd en nu draaide hij de kraan open. Appie kreeg de volle straal over zich heen. De man met de spuit gaf een gil en keek of hij een geest zag en nu zag ook Appie wat er gebeurde. De waterstraal spoelde het poeder van hem af en langzaam, stukje voor stukje, werd hij weer zichtbaar. Meteen hoorde hij achter zich een wild rumoer. „Dat is 'm! Dat is 'm!" werd er geroepen en de hele stoet uit het feestgebouw kwam op hem af. Appie haalde diep adem en begon te lopen, steeds harder en hij hield niet stil voor hij thuis was. Een kwartier later was hij weer gewoon Appie Bos, een jongen met krullen en een wipneus. Net als aan het begin van de avond zat hij in zijn kamertje en knoeide met flesjes en potjes, maar hoe hij het ook probeerde, het geheimzinnige poeder kwam niet meer te voorschijn.

„Het is een mens! Ik voel het!" riep de professor.

WIE PUZZELT ER MEE?

TOVERVLECHTWERK

Als je in dit vierkant op de rijen van links naar rechts de goede woorden hebt ingevuld, lees je dezelfde woorden ook van boven naar beneden.

1 Kostbaar product van olifantsslagtanden
2 Gekkepraat; nonsens
3 Het geld, dat je elk jaar „verdient" als je geld op je spaarbankboekje hebt staan

●

RAADSEL

'k Ben voedsel voor de vissen,
Maar meteen der vissen dood;
Met g gemaakt van ijzerdraad
Met gaten klein of groot;
Met h ben ik een heel vlug dier,
Dat in de velden leeft;
Met v ben ik een ding, dat pronkt
Met wat 't seizoen mij geeft;
Met m de naam van een rivier,
Die stroomt door Rotterdam;
Met k hoor ik bij boter, melk en op de boterham.
Wie ben ik?

VOORZETRAADSEL

1 ALT
2 REN
3 EED
4 ETS
5 ENT
6 VER
7 OOK
8 RUI
9 VEN
10 EDE

Van deze woorden moet je allemaal andere goede woorden maken door er één letter vóór te zetten. Als je de juiste woorden gevonden hebt, vormen de eerste letters van boven naar beneden de naam van een modern, bijzonder vliegtuig.

1 Ander woord voor stop
2 Werkwoord, dat eerbewijzen betekent
3 Verdriet; droefheid
4 Klein beetje
5 Geldstuk
6 Voorzetsel
7 Kachelgereedschap
8 Kledingstuk
9 Ogenblikje
10 Toespraak

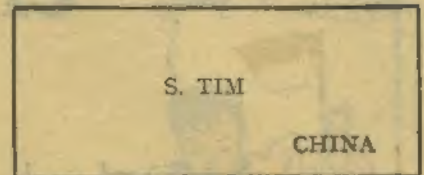
●

VERGELIJKING

NOORKOP = AASDIER

Weer zo'n rare vergelijking. Maar je begrijpt wel, dat het toch wel klopt, als je de letters van elk woord door elkaar gooit en er dan twee nieuwe, goede woorden van maakt.

VISITEKAARTJE

●

GEBROKEN WOORDEN

ZEIL	APPEL
SLAG	TOREN
HAND	BOOT
STOP	STUK
IJZER	ROOM
LAND	NAALD
HUIS	KAART
GELD	DRAAD
VUUR	ARTS

Deze twee rijen woorden horen allemaal bij elkaar, maar ze zijn, zoals je ziet, in de war geraakt. Nu moeten jullie uitzoeken welke woorden bij elkaar horen. Het wordt iets gemakkelijker als je weet, dat de woordjes van de eerste rij op hun plaats zijn blijven staan.

Als je het goed gedaan hebt, vormen de eerste letters van de tweede rij woorden, van boven naar beneden, de naam van een bergplaats voor geld en kostbaarheden.

PLAATSNAAMPUZZLE

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

C	O	B	A		O	P	S	T	E	L
H	O	E	F	IJ	Z	E	R			I
E	R	G		S	O	L		A	L	T
F		I		B		U		F	E	E
	O	N	D	E	R	W	IJ	Z	E	R
W	E		R	E	E		V		R	
I	V	O	O	R		B	E	E	L	D
T	E	R	P		H	E	R	R	I	E
	R	G		N	O	U			N	L
I		E		H	O	R	L	O	G	E
K	A	L	F		S	T	A	M		N

Een-letter-puzzle

AAR, MAAN, EL, RAILS, INDIAAN, KAM en ARM. De eerste letters vormen het woord AMERIKA

Rob mocht de spikes houden, want hij won de honderd meter.

Rob Puskas en de honderd meter

Op de dorpsschool van 't plaatsje Duinbeek heerste grote opwinding. Over drie dagen zouden de jaarlijkse sportwedstrijden worden gehouden en vooral de hardloopwedstrijd over honderd meter beloofde spannender te worden dan ooit tevoren. Al twee jaar was dit nummer met groot gemak gewonnen door Piet Oosten, de zoon van de notaris, en tot voor kort had het er naar uitgezien, dat hij ook dit jaar weer met de overwinning zou gaan strijken. Toen was echter die vreemde jongen op school gekomen. Rob Puskas heette hij en hij woonde in een woonwagen aan de rand van het dorp. Hij was klein en donker en had felle ogen; alle jongens keken op hem neer, omdat hij altijd sjofel gekleed was en nooit ergens aan meedeed wat geld kostte. Maar lopen kon hij, dat hadden zij gemerkt, toen zij voor de wedstrijden waren gaan oefenen en hij ook een keer had meegedaan. Hij had op zijn gewone schoenen bijna even hard gelopen als Piet Oosten, die spikes (speciale hardloopschoentjes) droeg. Piet had hem meteen gevraagd: „Heb jij ook spikes?"

Rob had trots geknikt. „Ja, ik heb een paar van een oude zigeuner gekregen, die er vroeger veel prijzen op heeft gehaald. Maar ik gebruik ze bij het oefenen niet, omdat zij dan te veel slijten."

„Zo, zo, zigeunerschoenen. Ja, die passen goed bij je," had Piet gezegd en minachtend had hij zich afgewend.

„Ik krijg jou nog wel," had Rob gemompeld.

En daar ging nu die ochtend voor schooltijd het gesprek over. Zou Rob er in slagen Piet te verslaan? Op spikes zou hij natuurlijk nog veel sneller zijn en daarom gaven de meeste jongens Rob de beste kansen op de fraaie beker, die was uitgeloofd.

„Toch gun ik het Piet liever dan Rob," zei Jan Bronk. „Tenslotte is Piet een van ons en Rob is eigenlijk maar een gewone zigeuner."

Daarmee waren de meesten het wel eens.

„Ach, wat," zei Leen Vetter, „misschien heeft hij wel gelogen, dat hij spikes heeft en dan maakt hij geen schijn van kans!"

„Wij zullen het hem vragen," zei Jan Bronk. „Daar komt hij net aan. Zeg, Rob, heb je werkelijk spikes?"

Met trage passen kwam Rob op het groepje toe. Zijn gezicht stond somber. „Nee," zei hij, „ik heb geen spikes." En met die woorden draaide hij zich om en liep weg.

Even waren de jongens te verbluft om een mond open te doen. „Nou, da's sterk!" riep Jan Bronk toen. „Heb je ooit zo'n leugenaar gezien?"

„Wie is een leugenaar?" vroeg op dat ogenblik Piet Oosten, die juist op hen toe was komen lopen.

„Die zigeuner," zei Leen Vetter. „Die vent heeft helemaal geen spikes en verleden week zei hij nog, dat hij ze wel had."

„Verleden week had hij ze ook nog," zei Piet met een slim lachje. „Hij heeft ze mij gisteravond nog laten zien en ze waren zo mooi, dat ik ze meteen van hem heb gekocht."

„Gekocht?!!!"

„Ja, is dat zo gek?"

„Maar waar moet hij de wedstrijd dan op lopen?"

„Op zijn gewone schoenen, natuurlijk!" lachte Piet.

„Maar dan heeft hij geen schijn van kans!"

„Nee, maar dat moet hij zelf weten. Zeg, waarom staan jullie mij zo gek aan te kijken?"

Niemand gaf antwoord en een paar jongens schuifelden onrustig met hun voeten.

„Vinden jullie het soms gemeen, dat ik zijn spikes heb gekocht?" vroeg Piet fel. „Nou, laat ik jullie dan vertellen, dat hij mij reuze dankbaar was. Zijn moeder is ziek en voor het tientje, dat ik voor zijn spikes heb betaald, heeft hij geneesmiddelen kunnen kopen! Ik heb hem dus een weldaad bewezen!" En met die woorden liep hij nijdig weg.

„Hm," bromde Leen. „Een weldaad. Tja, zo kun je het bekijken. Maar Rob is zijn spikes kwijt."

Sport beoefenen is goed, maar een milde sportiviteit in het denken is nog beter.

Toen Rob de ochtend van de wedstrijd zat te eten, voelde hij zich blij en ongelukkig tegelijk. Hij was blij, omdat het met zijn moeder, dank zij zijn medicijnen, wat beter ging, maar ach, wat had hij dolgraag zijn spikes nog gehad!

Toch zal ik sportief zijn en op mijn gewone schoenen meedoen, dacht hij, het laatste stuk brood in zijn mond stoppend. Al was het alleen maar om die hatelijke knapen, die zo op mij neerkijken, te laten zien, dat ik mij gerust met hen durf meten. Ellendige kerels! Kan ik het helpen, dat ik zigeuner ben?

Een beetje kwaad schoof hij zijn stoel achteruit, maar zijn stem was zacht, toen hij zijn moeder goededag zei, die met koorts te bed lag.

„Succes, jongen!" riep zij hem na.

„Dank u," zei hij, de deur open duwend. „Ik zal. . . ." Hij sprak niet verder, maar keek met grote ogen van verbazing naar het paar gloednieuwe spikes, dat op het trapje van de woonwagen stond. Er lag een briefje bij, dat hij met trillende handen opraapte. Hij las:

Beste Rob,

Als je de honderd meter wint, mag je deze spikes houden. De twee tientjes in de tenen zullen hopelijk helpen je moeder beter te maken.

Je vrienden

Er stond niet bij wie die „vrienden" waren, maar Rob begreep het. „Fijne kerels," mompelde hij, de twee briefjes van tien uit de schoentjes halend. En hij schaamde zich niet voor de tranen, die uit zijn ogen kwamen.

Ja, Rob mocht de spikes houden, want hij won de honderd meter met drie meter voorsprong op Piet Oosten!

SJORS

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

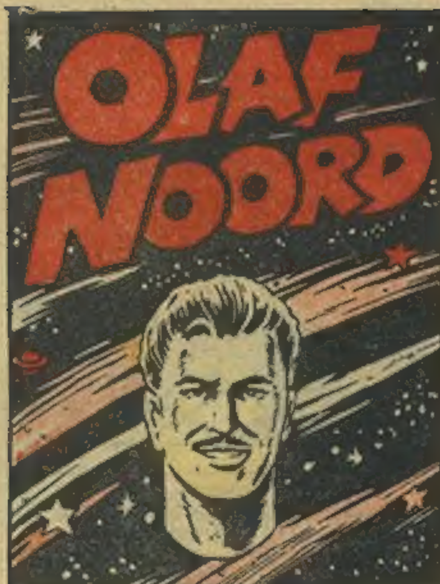

OLAF NOORD

SNEL! DE VLOEDGOLF KUNNEN WE NIET MEER ONTLOPEN, MAAR WEL DAT MONSTERLIJKE WEZEN! WE MOETEN EEN BOOM VINDEN OM ONS VAST TE KLAMPEN!

TE LAAT! LATEN WE ELKAAR VAST HOUDEN! DAT IS ONZE ENIGE KANS! ARDON!
TJOEP! DAAR GAAT DIE WANDELENDE PLANT!

HET VOLGENDE MOMENT STORT DE WATERMASSA ZICH OP HET DRIETAL EN WORDEN ZIJ HONDERDEN METERS MEEGESLEURD IN DE KOKENDE GOLF!

LATER
PFF! DAT WAS DAT! WAAR IS ARDON? ARDON, WAAR BEN JE?!
HIJ GREEP MIS OP HET MOMENT DAT DE GOLF ONS OVERSPOELDE!

HIJ ZAL TOCH NIET.... IK MOET ER NIET AAN DENKEN!
HET WATER ZAKT WEER! HET STROOMT TERUG NAAR ZEE!

IK VERMOED DAT DEZE VLOEDGOLF DAGELIJKS DIT GEDEELTE VAN UVURAN OVERSPOELT. ALS ER TENMINSTE SPRAKE IS VAN „DAGELIJKS„. VOLGENS DE TIJD MOEST HET NU AL AVOND ZIJN! WE GAAN ONS BIVAK OP DIE HEUVEL OPSLAAN. DAAR KOMT DE VLOED NIET!

GELUKKIG DAT WE IN HET BOS DIE EETBARE VRUCHTEN VONDEN. ER BESTAAT GEEN NACHT OP DEZE PLANEET! WAAROM VONDEN WE ARDON NIET TERUG?
... EN OLAF EN RIWAN? HOE ZAL HET DAARMEE ZIJN?